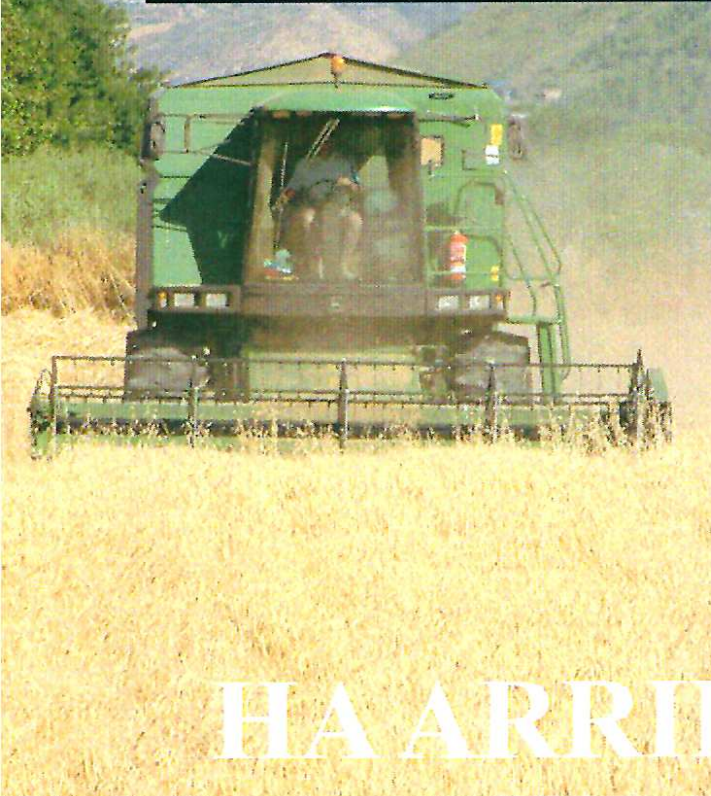

La Femosa

Revista d'opinió
i informació local.
ARTESA DE LLEIDA,
maig-juny de 2009.
Número 240

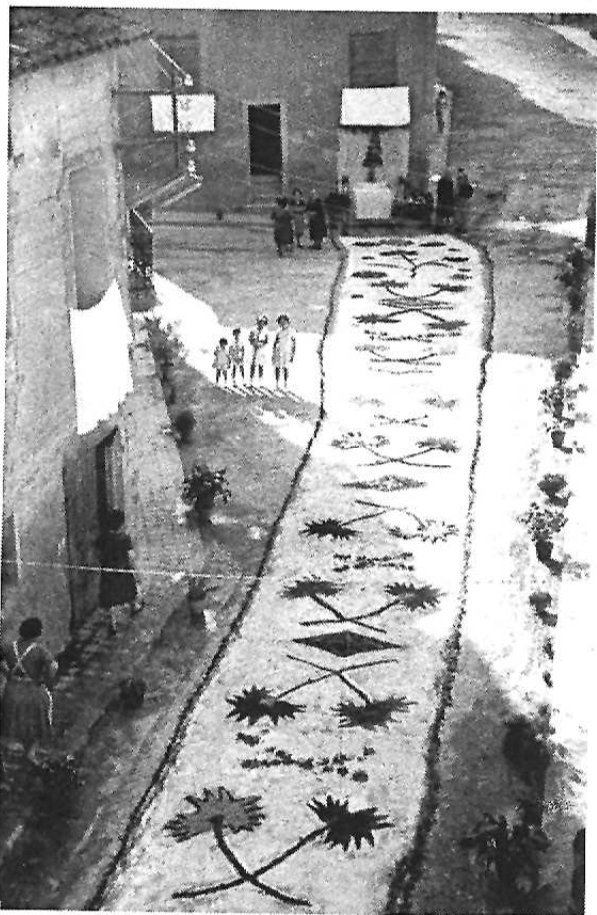
HA ARRIBAT L'ESTIU

FESTA DE SANT JOAN

JMATES D'ANJR

*Les catifes de la processó de Corpus del carrer Rou
(anys seixanta del segle XX) (Fotos: Arxiu La Femosa)*

Alternativa Ecologista d'Artesa
 AMPA de l'Escola Els Til·lers
 Cèlia Argilès i Andrés
 Andreu Bergé i Fontane
 Josep Mª Carrera i Fornalés
 Adolf Costafreda i Castillo
 Felip Domènech i Costafreda
 Ramon Drudis i Mauri
 Equip de Pares i Mares de bàsquet
 Neus Falcó i Manonelles
 Laura Farran i Botargues
 M. Carme Farré i Vilalta
 Felip Gallart i Fernández
 Francesc Gallart i Fernández
 Josep Gallart i Fernández
 Lluís Gil i Fontanet
 M. A. Navarro i Solé
 Jordi Niubó i Nosas
 Joan Ramon París i Oró
 Pol Puertas i Gallart
 Rodrigo Prieto D.
 Ramon Serra i Batlle
 Maria Serra i Domènech
 Eulàlia Solà i Miró
 Josep Ramon Solé i Gallart
 Felip Solé i Marin
 Xarxa. Grup Local d'Artesa

Fotògraf

Ramon Serra i Batlle

Els articles que apareixen a les planes de La Femosa reflecteixen únicament l'opinió de llurs signants.

2a. època.
 Dipòsit Legal:
 L-264-1981.

Aquesta publicació local rep el suport de:

Ajuntament d'Artesa de Lleida

Índex

Imatges d'ahir
La Redacció 2

El Reportatge
Ramon Serra i Josep Gallart 4

Pòrtic 5

Actualitat artesenca
Cèlia Argilès 6

Imatges de l'actualitat artesenca
Ramon Serra 9

La tira còmica
Pol Puertas 14

Entreteniments
Andreu Bergé i La Redacció 15

Cuina vegetariana
Adolf Costafreda 16

L'AMPA CEIP Els Til·lers informa
L'AMPA 17

Manifest per la defensa dels grups de cultura...
Josep Mª Carrera 18

Perquè serveix un llibre
Adolf Costafreda 19

Sortida del Griu a la Ribera d'Ondara
Josep Mª Carrera 20

El significat de la mort (2ª part)
Joan Ramon París Oró 21

Més de 250 persones estan emparentades...
Ramon Drudis 24

Ni deixadesa, ni tossuderia, ni mala fé
Eladi Bonatre 28

Tipologies humanes dels adoptants
Alternativa Ecologista d'Artesa 29

La tira còmica
Pol Puertas 31

El xamanisme
Joan Ramon París Oró 32

Ens veurem al facebook
Rodrigo Prieto D. 34

Què passa amb el cinema?
Laura Farran 36

Ho hem llegit a...
La Redacció 38

Telèfons i horaris d'interès...
La Redacció 39

Solucions als entreteniments 39

INSTITUT D'ESTUDIS ILERDENCs

Generalitat de Catalunya
 Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació

EL REPORTATGE

Ramon Serra

Els culers d'Artesa celebren la 3ª Champions del Barça

Nombrosos culers es van aplegar, el 27 de maig, al recinte de les piscines per veure i gaudir, en unes pantalles gegants, la final de la *Champions* i celebrar el tercer títol aconseguit pel Barça en aquesta competició europea i també el tercer títol de la temporada. L'acte fou organitzat pels bars de *Can Manos*, *Les Cadolles* i la *Llar del Poble*. També hi va participar *Tete Productions* que va posar la música i l'animació.

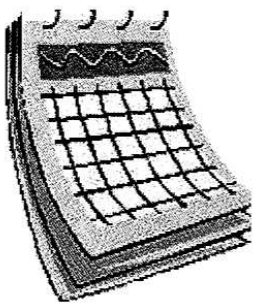
PÒRTIC

Després de trenta anys de projectes i tràmits i de set anys d'obres, el diumenge 5 de juliol el president Montilla va destapar la placa commemorativa del primer tram del Canal Segarra Garrigues. Es tracta d'una infraestructura de 5'2 quilòmetres que regarà un total de 850 hectàrees de les poblacions d'Oliola, Vilanova de l'Aguda i Sanaüja. El projecte total representarà una zona regada limitada a quaranta mil hectàrees de les setanta mil previstes per la normativa europea de les Zones Estepàries de Protecció d'Aus (ZEPA). Segons el president de la Generalitat és el projecte de desenvolupament rural més important d'Europa., que beneficiarà setanta-quatre municipis, sis comarques i setze mil regants.

Fou sens dubte una jornada històrica. Es respirava alegria, ens diuen els corresponents dels diaris. Bé cal dir que al tram inaugurat no hi ha mesures proteccionistes mediambientals i per tant no hi ha cap tipus de restricció. El President va ser molt clar en el sentit que s'ha de complir la norma europea de protecció d'aus, no endebades el fet d'estar a la UE ha permès rebre fons agrícoles europeus per valor de 4,50 milions d'euros en el període 2000-2006 i això suposa triplicar el cost del Segarra-Garrigues. El president de la Comunitat de Regants del Segarra-Garrigues, Josep París, per la seva banda, va afirmar que un 60 % dels pagesos és molt favorable a regar les seves finques. A hores d'ara encara no se sap el preu que hauran de pagar per l'aigua i la superfície de les obres, ja que aquests factors depenen de les sentències sobre les ZEPA.

Deia Montilla que cap indústria deixarà d'instal·lar-se per manca d'aigua, d'electricitat o comunicacions i que el canal deixarà enrere el bucolisme romàntic de la vida pagesa tradicional i serà un autèntic motor econòmic gràcies a l'eficiència del reg. Als polítics els agrada molt dir grans frases i sortir a les fotografies d'inauguracions i estrenes. Però què passarà quan inaugurin diferents fases que sí que tenen ZEPA? Com reaccionaran els pagesos de les zones afectades? Com serà llavors la foto? Qui hi voldrà sortir? Perquè per molts canals que es facin, és ben cert que mai no plou a gust de tots.

ACTUALITAT ARTESENCA

Cèlia Argilés

SANT JORDI 2009: PARADA DEL LLIBRE CATALÀ

El diumenge 18 d'abril, previ a la festa de Sant Jordi, l'Agrupació Cultural La Femosa, va instal·lar la **parada del llibre en català** davant de la Casa Parroquial, situada a la Plaça Major, per tal que tothom pogués escollir el llibre que volia regalar per la Diada de Sant Jordi. Enguany atès que per Sant Jordi encara faltaven 3 dies no es van vendre roses. El dia fou magnífic, la qual cosa va animar a molts artesencs i artesenesques a atansar-se a la parada per escollir el sue llibre.

El mateix dia de Sant Jordi l'AMPA de la Llar d'Infants Rialles, va organitzar una parada a la Plaça Europa e roses i contes per a nens i nenes.

ASSEMBLEA DE POBLE

El diumenge dia 10 de maig a 2/4 d'1 va tenir lloc a la Sala de la Llar del Poble, l'**Assemblea de Poble**, oberta a tothom, que anualment convoca l'Ajuntament d'Artesa, amb la finalitat de donar a conèixer l'estat dels comptes municipals i d'informar directament a la ciutadania de les obres i actuacions més importants i destacades que es volen executar. Així mateix es fa menció de les inversions més importants i de les subvencions aconseguides on és de destacar les obres de la Llar del Poble, i també les obres per a la instal·lació d'uns filtres de carbó per a millorar la qualitat de l'Aigua potable, obra que recentment s'ha adjudicat i que començarà aviat.

També es van explicar les obres que es realitzaran amb els diners que el Fons Estatal del Ministeri d'Administracions Públiques

ha destinat als diferents ajuntaments de tot l'Estat, amb la finalitat de lluitar contra l'atur i dinamitzar l'economia. Les obres que s'inclou amb aquesta subvenció, són: millora del cementiri i construcció de nous nínxols, arranjamant a les piscines municipals, arranjamant d'una plaça, i instal·lació d'un ascensor a la Casa de la Vila.

FESTA DELS JUBILATS I JUBILADES

El dia 15 de maig, malgrat ser dia laboral i no ser festa local, es va celebrar la tradicional **festa de Sant Isidre**, en la qual s'aprofita la jornada per tal de commemorar la diada dels jubilats i jubilades artesencs.

Els actes va estar els següents:

A les 12 del migdia es va celebrar de la Santa Missa. En acabar es va fer la benedicció del terme.

A les 2 del migdia va tenir lloc un dinar de germanor a la Sala de la Llar del Poble, a les 4 de la tarda va actuar la Coral La Primavera Artesenca, i la festa va acabar amb un sarau de ball a càrrec del grup *Euro Trio*.

CAMINADA CULTURAL AL SECÀ

L'Associació de Dones d'Artesa de Lleida i l'Agrupació Cultural La Femosa, continuant amb la idea de conèixer millor el nostre terme i el seu patrimoni cultural, van dur a terme **una caminada cultural** al secà el diumenge dia 17 de maig.

La concentració va tenir lloc a les 9 del matí a la plaça Major, i es va fer tot el recorregut a peu. Un cop arribat però, a la zona de pícnic ubicada a la vora de la planta potabilitzadora, va tenir lloc un esmorzar

conjunt, on tothom es va endur l'entrepà de casa, l'organització però hi va posar la beguda així com també els cafés.

Un cop esmorzats, la caminada va continuar i es va visitar durant el seu recorregut: un forn de Calç i el Tossal de les Forques. Es va continuar cap al Tossal de l'Ambrosi, el camí del pla de les Moles, la Roca de la Guilla i es va acabar el trajecte per la banqueta del Canal d'Urgell fins al poble.

IX TROBADA DE PUNTAIRES

El dia 24 de maig durant tot el matí va tenir lloc la **Novena Trobada de Puntaries** al nostre poble. Els actes es van celebrar al carrer d'Europa i van comptar amb l'assistència de quasi 300 puntaires.

Tothom podia veure com es treballa la punta al coixí, i quins són els seus resultats. Amb el boixets als dits les puntaires van ser les reines de la festa, exhibint una molt bona habilitat.

VACUNACIONS D'ANIMALS DOMÈSTICS

El passat dia 30 de maig, dissabte de les 11 del matí fins a la 1 del migdia, va tenir lloc la **campanya de vacunació** d'animals domèstics, la qual dur a terme el veterinari de la protectora d'animals d'Artesa de Lleida. La vacunació com cada any va tenir lloc a l'Ajuntament.

ARRANJAMENT DEL CARRER HORTES

Durant el mes de maig i principis de juny es va **arranjar el camí de les Hortes**, el qual presentava un estat molt deteriorat. Aquest carrer la meitat del qual està inclòs dins de la urbanització de la Unitat d'Actuació de l'anomenada Plaça del Freginal, és usat per molta gent atès que està situat al mig del municipi. Així s'ha arranjat el ferm, i s'ha

habilitat una zona per al pas de les persones en la banda que afronta al Freginal, on no hi ha vorera. També s'ha senyalitzat els pals de l'energia elèctrica, atès que aquests tot i haver-se ampliat el carrer una mica no s'han mogut del seu lloc.

ARRANJAMENT DE LA FAÇANA DE LA LLAR DEL POBLE

Gairebé enllestides les obres de reforma de la Sala de la Llar del poble, l'Ajuntament ha dut a terme l'**arranjament de la façana**, de tal manera que aquesta llueixi i dignifiqui aquest edifici públic, el qual a més és força visible i està en un lloc molt transitat.

MILLORA A LES PISCINES

L'Ajuntament d'Artesa de Lleida ha dut a terme obres de **millora al recinte de les piscines**. Aquestes obres que han costat una mica més de 31.000 euros han estat finançades íntegrament amb càrrec al Fons Estatal d'Inversió Local que el govern de Madrid va treure a inicis d'any.

L'actuació ha consistit a treure la passarel·la que dividia la piscina en forma de platja, a repassar tot l'enrajolat de la piscina, a arranjar tota la zona exterior pròxima a les dues piscines i dutxes, i en la millora dels lavabos.

ELECCIONS EUROPEES 2009

El dia 7 de juny va tenir lloc la celebració de les **eleccions europees**.

El resultat va estar marcat per la baixa participació en els diferents estats europeus convocats a aquest referèndum. EL resultat en cada una de les taules va ser el següent:

TAULA A

Electors censats.- 581

Votants.- 211

% de vots .- 36,3

TAULAB

Electors censats.- 553

Votants.- 173

% de vots .- 31,2

FESTA FI DE CURS

El dissabte dia 20 de juny va tenir lloc la festa de **Fi de Curs** al col.legi. A partir de les 7 de la tarda, els nens i nenes que realitzen les activitats extraescolars de: patinatge, salsagym, teatre, bàsquet i tennis taula, van ser els protagonistes d'aquesta festa, oberta a tota la família i als amics i amigues que hi van voler assistir. L'acte va cloure amb un aperitiu i uns inflables en els quals la quitxalla s'ho va passar força bé.

FESTA DE CORPUS

Els nens i nenes que el cap de setmana dels dies 6 i 7 de juny varen rebre la Primera Comunió van estar presents a la festa del corpus, que va tenir lloc el diumenge següent dia 14 de juny. Com es tradició al nostre poble, la **Processó de Corpus** passa per alguns carrers del poble i s'atura davant els diferents altars que munten els veïns i veïnes d'alguns carrers. Al seu pas els nens i nenes de la comunió van llençant papers de colors i pètals de roses.

FESTA DEL SOCI A LA PANIFICADORA

Un any més, la Cooperativa del Camp Comarcal Les Garrigues va celebrar la **Festa del Soci**. El dia escollit va estar el diumenge 14 de juny, i en aquesta trobada es va celebrar l'Assemblea Anual en la qual van presentar comptes als nombrosos socis i sòcies assistents a l'acte. Així mateix durant l'assemblea els més petits van poder gaudir d'un espectacle realitzat per un grup d'animació infantil.

Per finalitzar la trobada es va fer una petita degustació de productes elaborats a la

Panificadora, que va fer les delícies dels assistents i també es va poder comprar tota mena de productes.

REVETLLA DE SANT JOAN

La **Revetlla de Sant Joan**, té lloc a la pista poliesportiva des de fa ja uns anys, on hi ha espai per a la tertúlia, per al ball, i perquè la quitxalla pugui tirar petard tranquil·lament.

Els actes van començar a les 12 de la nit, amb l'encesa de la Foguera de Sant Joan, i l'actuació del *Griu* acompanyat dels "**DIABLONS DEL GRIU**", que feien la seva presentació.

Tot seguit, hi va haver una sessió de ball amb l'orquestra "**LITORAL**" que es va allargar fins ben entrada la matinada.

El servei de bar, va anar a càrrec del Club de Futbol Artesa de Lleida, amb la tradicional venda de coca de Sant Joan i cava.

CONCERT DE LA CORAL

El diumenge, dia 28 de juny, la Coral la Primavera Artesenca, va dur a terme un **concert a l'església parroquial**, que va estar del gust de tots els presents. El repertori de les cançons que la coral va oferir presentava com a novetat dues noves cançons.

PROGRAMACIÓ DE CINEMA A LA FRESCA AL RECINTE DE LES PISCINES

Coincidint amb l'arribada de l'estiu i l'obertura del recinte de les piscines municipals, l'Ajuntament ha projectat les següents pel·lícules de **cinema a la fresca**:

1 de juliol.- LA SOMBRA DEL PODER

12 de juliol.- 17 OTRA VEZ

19 de juliol.- NUNCA ES TARDE PARA ENAMORARSE

26 de juliol.- NOCHE EN EL MUSEO 2

IMATGES DE L'ACTUALITAT

Ramon Serra

Parada del llibre en català de *La Femosa*

Parada del llibre en català de *La Femosa*

Parada de contes i roses de l'AMPA

Parada de contes i roses de l'AMPA

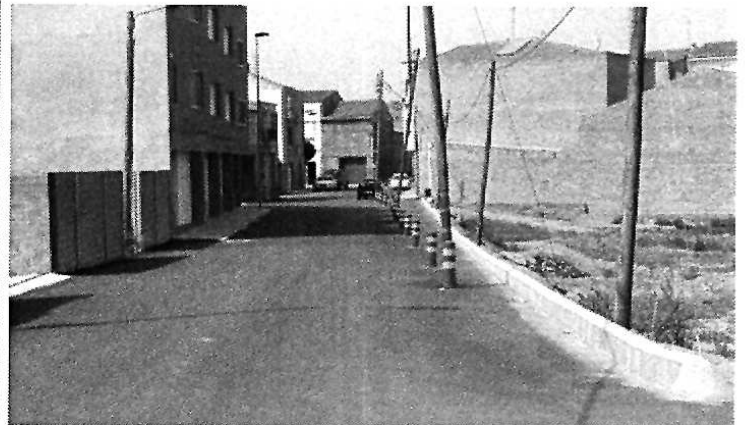
Assemblea de Poble

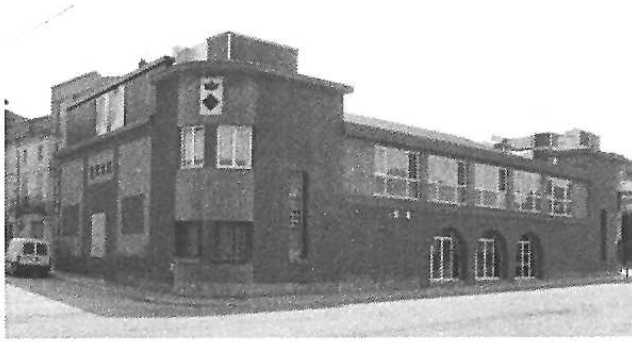
Caminada cultural pel secà

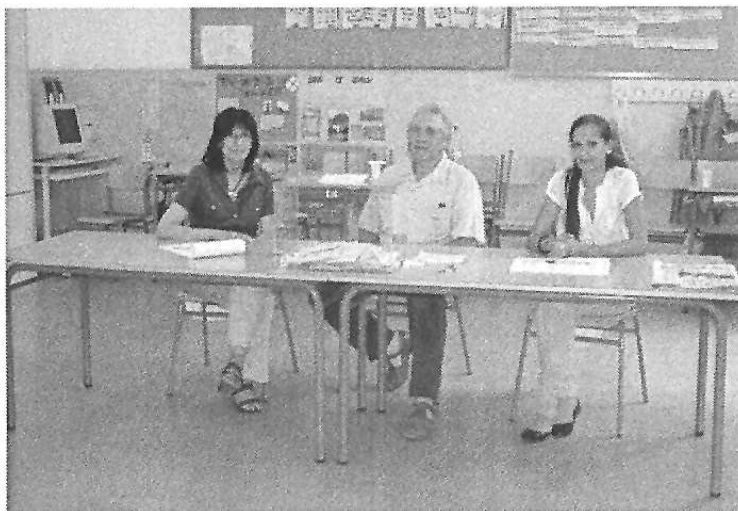
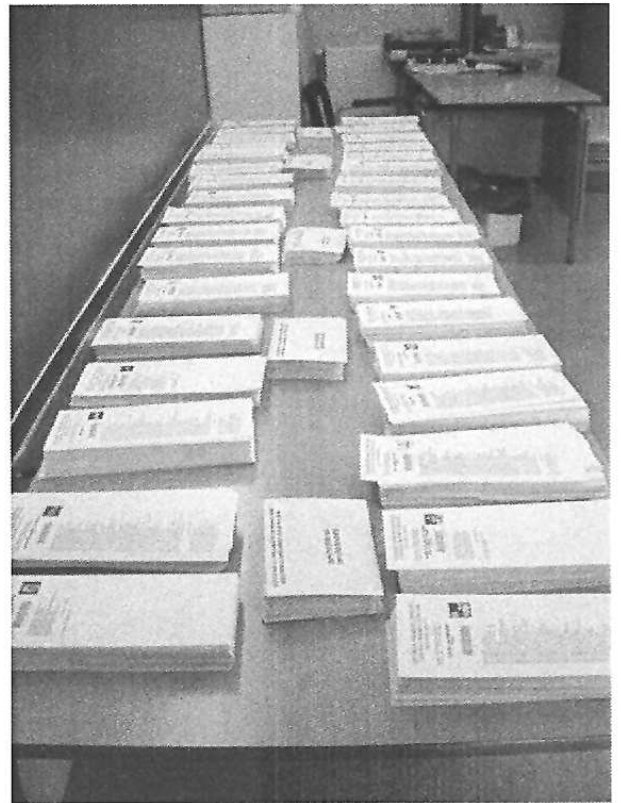
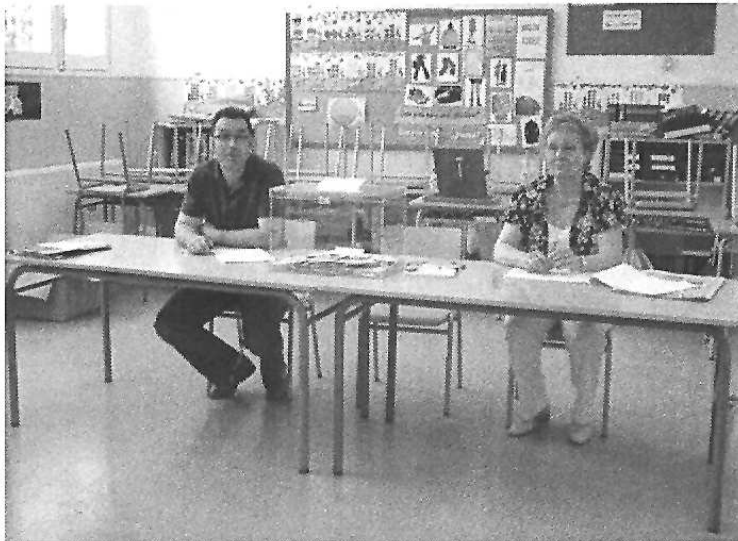
Trobada de puntaires

Arranjament del camí de les Hortes

Arranjament de les façanes de la sala de la Llar del Poblr

Eleccions europees

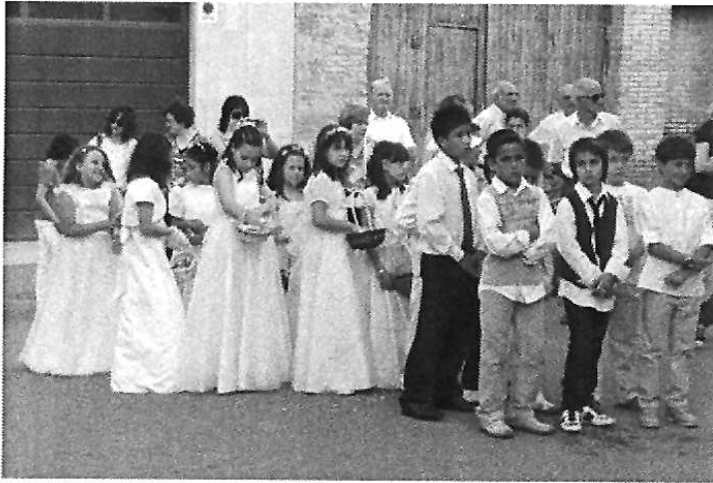
Actuacions de Fi de Curs dels alumnes de l'escola d'Artesa.

Actuacions de Fi de Curs dels alumnes de l'escola d'Artesa.

La processó de Corpus pel carrer Mestre Ginera

Nens i nenes de la Primera Comunió a la processó de Corpus

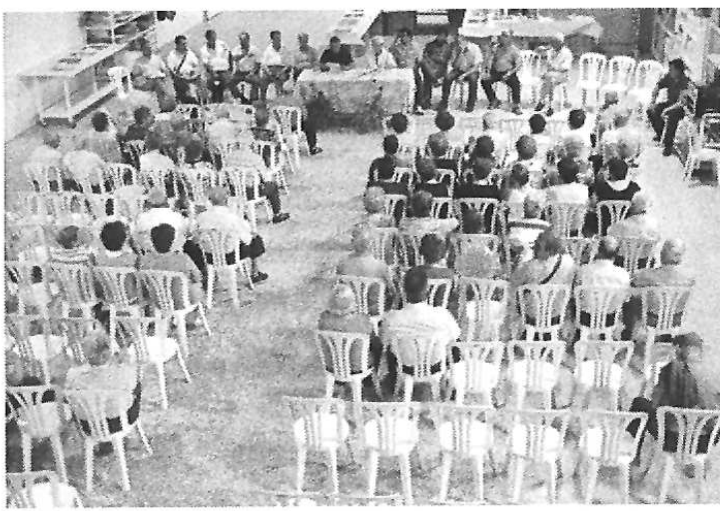
La processó de Corpus a l'altar del carrer de Castelldans

La processó de Corpus a l'altar del carrer de Nou

La processó de Corpus a l'altar de la Plaça

Assemblea de la Cooperativa del Camp Comarcal Les Garrigues

Mostra de productes de la Cooperativa del Camp Comarcal Les Garrigues

Junta de la Cooperativa del Camp Comarcal Les Garrigues

Actuació infantil durant l'Assemblea de la Cooperativa del Camp Comarcal Les Garrigues

Els Diablons del Griu a la Festa de sant Joan

Actuació dels Diablons del Griu a la Festa de sant Joan

LA TIRA COMICA

Pol Puertas
POL PUERTAS

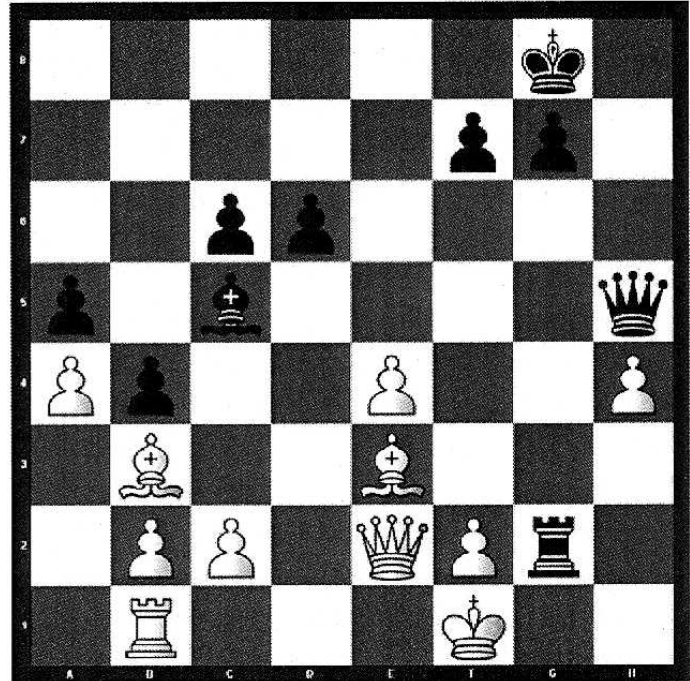
Entreteniments

Solucions a la pàgina 39

PROBLEMA D'ESCACS

Per: Andreu Bergé

En aquesta posició, les peces negres estan en inferioritat material, però han aconseguit deixar el rei adversari en una posició una mica delicada. Aprofitant la debilitat del rei, les negres guanyen material i per tant la partida. Juguen negres i guanyen.

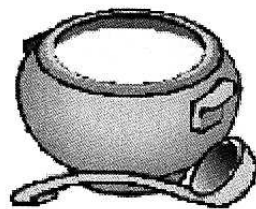

SUDOKU

				5				1
1		9						4
				6	8			3
	5		8		7	3	4	2
2	4				1			8
	8				4		7	5
4		6	9					
7			3					
3						2	5	

CUINA VEGETARIANA

Adolf Costafreda

Una de les coses de les quals haurem de parlar en la Cuina Vegetariana, són les algues marines. N'hi ha de moltes menes. Alguns països en són consumidors des de fa segles i ara, amb tot això de la cuina vegetariana, s'està posant de moda a tot arreu. Al mercat, se'n pot trobar una bona varietat, ja que diuen que són el menjar del futur. Les algues s'acostumen a comercialitzar seques, les quals, per cuinar-les, s'han de posa en remull. Als paquets hi podreu trobar els temps de remull aconsellat per cadascuna.

AMANIDA DE HIZIKI AMB PEBROT

Ingredients: *Un pebrot roig i un altre de verd (escalivats i tallats a tires primes), una cullerada de tàperes, dos pastanagues tallades a tires primes, cent grams de bajoques tallades en diagonal, una tassa d'alga hiziki, sal i julivert tendre i una cullerada de salsa de soja. Per l'amaniment: un gra d'all picat, una cullerada d'oli de sèsam torrat, dos cullerades de "miso" (no n'he trobat l'equivalent en català) blanc, dos cullerades de suc concentrat de poma, tres cullerades d'aigua i mitja cullerada de vinagre.*

Preparació: Rentarem i remullarem durant 20 minuts l'alga hiziki. L'escorrerem i la tallarem a trossos mitjans. La farem bullir amb aigua clara durant dos minuts i llençarem l'aigua. Tornarem a cobrir-la, una quarta part, amb aigua. Taparem el cassó i la courem durant 20 minuts, hi afegirem una cullerada de salsa de soja i dues de suc concentrat de poma. Ho farem bullir, sense tapar, fins que s'hagi evaporat tot el suc. Farem bullit aigua, amb un pessic de sal, hi afegirem la pastanaga i les bajoques i ho deixarem coure durant 4 minuts. Ho retirarem del foc, ho passarem per aigua freda i ho escorrerem. Barrejarem els pebrots escalivats amb les verdures bullides, les tàperes, les hiziki i l'amaniment i ho servirem amb julivert per sobre com a decoració.

PASTA FRESCA AMB BOLETS

Ingredients: *300 grams de pasta fresca, 150 grams de rovellons de botó, 150 grams de rossinyols, 150 grams de ceps, una escalunya, una pastanaga petita, un dl de crema de llet, un gra d'all, oli d'oliva, sal i pebre.*

Preparació: Netejarem bé els bolets i tallarem els ceps i els rossinyols (els bolets de botó no cal). Picarem bé l'escalunya, la pastanaga i el gra d'all. Posarem una paella al foc amb bastant d'oli; quan sigui calent hi tirarem els bolets amb una mica de sal i pebre. Els fregirem procurant que quedin melosos i els traurem de la paella. En el mateix oli, a foc lent, hi courem l'escalunya, la pastanaga i els grans d'all (amb la sal i el pebre corresponent). Ho deixarem enrossir i, tot seguit, hi posarem la crema de llet. Apujarem el foc i ho deixarem bullir, sense deixar de remenar durant dos minuts.

Bullirem la pasta amb força aigua i una mica de sal fins que quedi al punt. L'escorrerem i la barrejarem amb la salsa. Ho servirem immediatament.

COLESTOFADA

Ingredients: *Una col blanca, dos cebes, tres grans d'all, un pebrot roig, dos gots de brou vegetal, oli, pebre i sal.*

Preparació: En una olla amb oli hi fregirem les cebes i l'all picat, quan això s'hagi enrossit hi afegirem el pebrot i la col tallats a tires, i ho fregirem. En aquest punt hi tirarem el brou vegetal i hi posarem la sal i el pebre. Ho courem tot juny, a foc suau, durant mitja hora.

L'AMPA CEIP ELS TIL·LERS

L'AMPA

INFORMA

JA HA ARRIBAT L'ESTIU!

El final de curs omple de silenci les aules que al llarg de tot els curs els alumnes han inundat amb les seves cridòries, els quals fins al setembre no tornaran a pensar ni en deures ni en exàmens.

El dia 20 de juny es va celebrar la festa de final de curs a l'escola i com cada any els nens i nenes de les diferents activitats extraescolars es preparen durant tot el curs per poder fer una exhibició durant la festa: teatre, patinatge, salsagym, bàsquet, ...

Cada any, són més nens a l'escola i, per tant, cada cop més participants en les activitats extraescolars i a les actuacions programades per la festa final de curs. Potser que per alguns dels assistents l'exhibició es va fer una mica llarga, però, no pas per tots els participants. Aquests

ho van fer la mar de bé i van poder posar en escena tot el que havien après durant el curs. Des de L'AMPA, volem agrair tot l'esforç dels nostres nens i nenes, monitores i monitors.

Quan arriba l'últim dia de curs els mitjans de comunicació ens parlen de les vacances d'estiu i cada any es crea un debat davant aquest tema: *Uns 1,18 milions d'alumnes d'Infantil, Primària, Secundària, Batxillerat i FP acaben el curs, de manera que tindran 2 mesos i 20 dies de vacances.*

Si ens ho mirem des del punt de vista positiu, és temps per poder gaudir de les vacances i pels pares és un període per poder passar més temps amb ells, conèixer-los millor, riure, plorar, enfadar-se... i fer totes aquelles coses que molts diem "sí... quan feu vacances!"

Per aquells pares i mares que no poden gaudir de les vacances dels

seus fills, com cada any, des de L'AMPA s'ofereix la possibilitat que aquests puguin gaudir de l'esplai d'estiu des del dia 25 de juny fins el 30 d'agost. Són estades quinzenals que es duen a terme entre l'escola i la zona de pícnic. Enguany com a novetat s'iniciarà l'esplai també al setembre. S'hi realitzen activitats lúdiques amb una finalitat concreta: passar-s'ho bé. Les monitores són la Marta i l'Anna. Durant el mes de juliol, un cop acabada la Festa Major, toca el torn dels Cursets de Natació les monitores dels quals són la Mercè i la Cristina. Són tres setmanes on els més menuts s'inicien en l'aprenentatge de nedar i els més grans perfeccionen el seu estil.

Actuació dels nens i nenes a la festa de fi de curs

MANIFEST PER LA DEFENSA DELS GRUPS DE CULTURA POPULAR I TRADICIONAL CATALANA AMB L'ÚS DE MATERIALS PIROTECNICS

Josep Mª Carrera

L'aprovació de la nova Directiva 2007/23/CE del parlament Europeu, per tal de regular el mercat dels materials pirotècnics de la comunitat europea, ha comportat per part del Govern Espanyol la transposició de la Directiva mitjançant l'Ordre PRE/174/2007 amb

i m p o r t a n t s limitacions per a l'ús dels artificis pirotècnics, sense realitzar distinció entre ús privat i ús per elements festius de cultura popular i tradicionals. Aquest fet comporta l'impediment de la **p a r t i c i p a c i ó** d'aquests elements en les processons, seguicis festius i qualsevol acte per part de balls de diables, bèsties de foc, etc.

Els materials pirotècnics són utilitzats en les diferents manifestacions de cultura popular i tradicional des del segle XIV i formen part indiscutible del patrimoni immaterial de la Cultura Catalana. Avui és manté viva la tradició a Catalunya amb milers actes de foc anuals, per part de centenars de grups de diables, bèsties de foc i colles infantils. La vigència de la Transposició de la Directiva Europea, suposarà la **desaparició de tots els grups de cultura popular i tradicional amb foc i**

una tradició amb més de 800 anys d'història. Per tot això s'ha demanat que el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern Espanyol com a òrgans competents, estableixin el caràcter singular dels elements festius de cultura popular i tradicionals catalans, mitjançant una regulació

específica en l'ús dels materials pirotècnics, que garanteixi el correcte desenvolupament de les diferents representacions festives dels grups de foc i de les corresponents colles infantils. En aquests moments, a l'Estat espanyol es troba en fase de moratòria fins a principis de

l'any vinent (les competències sobre pirotècnia són estatals).

Diversos actes reivindicatius com el del 7 de febrer a Berga i o els actes de Castelló de la

Plana, els de les Illes Balears i els de Perpinyà, han aconseguit que alguns mitjans de comunicació s'hagin començat a fer ressò de les nostres inquietuds i del perill que corre el futur de la Cultura Popular i Tradicional del Foc, des de correfocs, cercaviles i actuacions de Diables i Bestiari,

fins a la mateixa essència de festes tradicionals i centenàries.

Salut i Foc

PER A QUÈ SERVEIX UN LLIBRE (ASPECTES CULTURALS, PER EXEMPLE)

Adolf Costafreda

De llibres tots n'hem comprat una vegada o altra i, alguns, molts. La majoria de llibres que jo he comprat són novel·les, les quals, un cop llegides. S'afilieren en algun prestatge o s'amunteguen en algun lloc de la casa i, com que no tinc el costum de rellegir-les, allí es queden ben avorrides. A voltes, a les cases a les quals s'han anat acumulen llibres, quan s'hi ha de fer obres (o a vegades només canviar els mobles), els llibres fan més nosa que favor: molta gent, abans de llançar-los, vénen a *La Femosa* a veure si els volem per la Biblioteca. Però a la biblioteca de *La Femosa* (a més que ja no està en servei), ja no n'hi cap més. Per això pregunto: Per a què serveix un llibre?

La pregunta, és clar, ja la sé: els llibres entretenen, formen i informen, però en el món en que vivim sembla que la gent ha donat l'esquena als llibres. Ara internet sembla que ha agafat, o està agafant, tot el protagonisme. Però hi ha llibres i llibres hi ha, i és d'aquests altres dels que volia parlar. Concretament d'un:

Artesa de Lleida: *Aspectes Culturals* de Felip Gallart i Fernández, Col·lecció La Femosa, 1993. Aquests és un llibre que, per anys que passin, es manté jove i es fa necessari de consultar de tant en tant. Cada cop que l'agafó i l'haig d'agafar de tant en tant, me'n faig creus de la informació que conté sobre el nostre poble. Jo que sempre he estat incapaç de regirar arxius (la lletra dels manuscrits em mareja), penso en la feinada que el Felip va tenir per arreplegar tant i tant variada informació. Vull posar alguns exemples pels quals serveix aquest llibre o, si voleu, em serveis a mi:

Quin any es van suprimir les festes majors de febrer, maig i agost per fer-ne una de sola al 29 de setembre (festa de Sant Miquel)? Doncs al 1968. En quin any es va fer el primer homenatge a la vellesa a Artesa: al 1918.

En quin any es va començar la construcció de la Llar del Productor?: al 1950. En quin any es posà la primera pedra per la construcció de les escoles actuals?. La primera pedra es posa en data del 16 de febrer de 1916. I així en moltes altres coses, en aquest llibre, s'hi pot trobar les respostes. A part de tot això el llibre té altres solucions, per exemple: La gent gran sempre havíem sentit dir, als nostres padrins, que algú havia trencat les campanes del campanar de la nostra parròquia, però ningú no sabia quan això va passar. Encara que sí que hi havia algunes cobles de denúncia que en parlaven. Per exemple aquesta:

En vida del noi del Xero
campanes es van trencar,
com que son pare era alcalde
no les va vulguer pagar.

Doncs ja tenim una pista. En quin any va ser alcalde el Xero (Ramon Besora i Guitart)? Aquest Xero va ser alcalde l'any 1880. Doncs ja tenim la resposta a l'any que es van trencar les campanes.

És clar, alguns direu, tot això ja deu constar en algun arxiu. I és clar que sí. On sinó el Felip hauria tret tantes dades. Però això no vol dir res, les dades s'han de buscar i, en aquest cas, si algú ja les ha buscat per tu, doncs millor que millor.

D'aquest llibre del Felip Gallart se'n van editar mil exemplars, exemplars els quals, a hores, d'ara ja s'han exhaurit. És per això que, avui, m'ha agradat de parlar-ne.

Aspectes Culturals és un llibre que no fa nosa i, al menys per a mí, és i ha estat un llibre d'aquells que no s'hi ha posat mai la pols. L'he consultat sovint i, mil vegades, he agraït al Felip que hagués tingut la paciència i l'encert d'escriure'l.

SORTIDA DEL GRIU A LA RIBERA D'ONDARA

Josep Mª Carrera

El passat dissabte dia 2 de maig del 2009, una expedició dels Acompanyants del Griu i el grup Festa'm tam, vam participar al primer aniversari del *Drac Aimeric* de la Ribera d'Ondara (Segarra).

A les 6 de la tarda va començar la plantada del bestiar, amb la participació dels *Carranquers* i *Bombollers* de Cervera, a 2/4 de 7 es va fer una xocolatada popular i a les 7 es va iniciar el cercavila que va començar a la plaça Constitució de Sant Antolí i al cap d'un quilòmetre

l'hora en punt, poder gaudir del partit Real Madrid-Barça, tot un detall per part de l'organització, com ja sabeu el resultat és històric "2-6", en aquets moment que estic redactant aquest escric, només pensar-ho, se'm posa la pell de gallina, així dons, visca el Barça!!! i després a sopar falta gent !! L'organització ens havia preparat una deliciosa paella a la plaça de l'església vella, el punt més alt de la població, i al ras, un lloc inoblidable amb una vista esplèndida i una fresca glaçadora. Tot havent sopat recollim el record del aniversari del Drac i cametes ajudeu-me, que aquí fa molt fred. Salut i foc

aproximadament de recorregut, amb bon ambient i força gresca, taxi'm taxa'm, com per art de magià, ja som en un altra població, els Hostalets, val a dir que les poblacions de Sant Antolí i Hostalets formen el ajuntament de la Ribera d'Ondara. Tot ben planificat fins l'últim detall. La darrera encesa la realitza el *Drac Aimeric*, la qual cosa dona pas al descans ben merescut per tot el seguici i així, a

EL SIGNIFICAT DE LA MORT (SEGONA PART)

Joan Ramon París Oró

En un primer article, que es va publicar l'any passat en les pàgines d'aquesta revista, vaig voler fer una petita introducció al tema de la mort donant una visió general de com es considerava aquest tràngol entre les diferents tradicions culturals.

En un segon apartat vaig descriure alguns casos pràctics en els quals es manifestava el que podríem anomenar *vida* després de mort.

Ara intentaré acostar-me a l'essència mateixa de l'home i com es prepara per a aquest canvi crucial. Abans descriuré, però, el que pot envoltar l'acte de morir i el perquè molts filòsofs estan absolutament convençuts que *després d'un abans hi ha un després*, això sí, nou, alligador i simptomàtic.

Encara que sembli una estranya paradoxa, és en el darrer moment de l'existència quan la persona pot abastar una visió més directa de la realitat que l'envolta. És per aquest motiu que en aquesta última fase, resulta transcendental el procés d'acompanyament dels seus éssers estimats.

Si a l'anterior article vaig explicar la importància que per a algunes tradicions té la mort com expressió del procés que condueix invariablement a la trobada *d'un nou camí* i el paper que juguen les famílies perquè el procés d'aquesta trobada culmini *amb èxit* per al difunt, caldria constatar que aquest procés d'ajuda s'ha estat mantenint en les últimes fases de la seva vida.

A partir que la persona pressenteix propera la seva mort es desencadenen una sèrie de moments que passaré a descriure. En primer lloc, podem dir que el moribund passaria d'una fase activa a una altra de contemplativa. No és viu en termes d'acció-reacció, no es busquen metes i objectius, sinó que per la pròpia incapacitat física es tendeix

a desenvolupar dots com l'observació i el propi sentit de la intuïció. En aquesta fase, podem retrobar-nos amb un redescobriments de la nostra etapa infantil on atenem més a les nostres pròpies sensacions que als nostres pensaments.

Aquesta fase contemplativa serviria al moribund com a vehicle de revisió de la seva vida, en la qual seria partícip de manera asimètrica de tota la seva existència, assistint com si fos una pel·lícula a una condensació, reelaboració d'un pla existencial. Podem preguntar-nos a què obeeix aquest procés, però queda palès que les circumstàncies físiques tendeixen a una labor d'introspecció. Però com que no crec en les casualitats i menys en aquesta fase crítica de la vida, penso que assistim a un procés natural de *neteja espiritual*. Necessitem de clarificar molts punts que hem volgut amagar al llarg de la nostra fase activa. Volem també, harmonitzar-nos amb nosaltres mateixos com a última preparació al pas de la mort. En definitiva, ajustar els nostres comptes pendants per a donar el salt a altres mons des d'una òptica d'*acceptació* que implica la harmonització de la nostra pròpia realitat. Són instants difícils i decisius en la nostra existència caracteritzats per les insondables cruïlles que provoquen els *dubtes* per entrar en una fase en la qual el factor *temps* adquireix una nova dimensió.

El dubte ve, sense poder evitar-ho, quan fem un repàs a la nostra existència, quan ja no podem subjectar la cuirassa que hem dut habitualment per a *protegir-nos* de l'exterior i també de nosaltres mateixos.

Preguntes com *de què ha servit?* sorgeixen del seu estat latent per a plantejar-se d'una manera *evident* en tota l'extensió de la paraula.

Es tracta de la continuació de la vella lluita entre àngels i dimonis tan present en la tradició cristiana, d'un nou combat entre la llum i la foscor en el qual la fe en la creença de formar part de la divinitat adquireix un valor essencial amb la finalitat de superar una fase de dures proves psicològiques.

El temps present es viu molt més intensament ja que no s'albira un futur i el passat forma part de cada història personal. És un temps difícil i fins i tot traumàtic on ja no queda més remei que parlar *cara a cara* amb un mateix.

La tasca d'*acceptació* d'un mateix és clau en aquests moments ja que manca de sentit continuar mantenint els vells esquemes que ens feien romandre en un estat de fantasia i ignorància completament allunyats de la nostra pròpia realitat. Es produeix, doncs, una angoixa o desesperació per no poder mantenir els vells patrons de conducta que provoquen una actitud de rebuig cap a l'entorn familiar i a la vida en general. Paradoxalment, però, si ens alliberem dels *vells i encotillats programes*, si manquem d'objectius, si vivim *en present* i no pendent d'un passat i del futur pròxim, encararem la vida d'una manera més oberta i equànime.

Perquè per al moribund, la vida continua; i cada instant, cada moment és viscut d'una manera més intensa, més profunda, intentant assumir totes les conseqüències que se'n desprenen. Tant la vida com la mort són tan sols dues cares de la mateixa moneda, així doncs, no té sentit la no presència d'una d'elles a l'igual que el dia i la nit.

No obstant això, el moribund, en el seu intent per lliurar-se de la *inclinació*, travessa en la seva marxa espiritual per diverses fases en les quals adquireixen una màxima importància el ritual i l'acompanyament. En aquest apartat, el ritual que en la nostra vida ordinària queda completament banalitzat, agafa un màxim significat en els últims moments. És en l'última part de la vida on el ritu passa de *la manera* al *significat*, és a dir no interessa tant el *com es fa* sinó el *perquè es fa*. Tot

se sacrilitza i adquireix la suficient rellevància (banyar-se, menjar, moure les mans o els ulls, pronunciar una paraula etc.) per a adquirir la categoria de *ritu* o el que és el mateix d'*acte sagrat*. I és aquí on el gest de l'acompanyant adquireix la categoria d'essencial o determinant perquè ajuda el malalt a preparar-se cap al seu trànsit cap a l'eternitat.

En l'aspecte del ritual voldria considerar dos aspectes:

1- La importància que adquireix l'acompanyant quan posseeix la capacitat d'investir-se de *sagrat*. En altres paraules, quan exerceix de sacerdot queda invalidat el vell dogma que tan solament l'anomenada *classe sacerdotal* pot exercir. Tot home té la capacitat de comunicar-se amb el sagrat perquè posseeix el temple *de l'esperit* en el seu propi ésser. El sacerdot és un invent humà i, com a tal, evidentment qüestionable.

2- La mateixa categoria d'acompanyant entronca amb el que he assenyalat en l'anterior article sobre la crucial importància que adquireix l'acompanyament pel que fa a la persona que va a realitzar el trànsit cap al *més enllà*. Tradicions com la *Toraja* a Indonèsia o la *Sintoïsta* al Japó emfatitzen el pas decisiu de l'ésser humà cap al camí de l'eternitat. En aquest sentit el ritual adquireix tot el seu significat.

Podem dir llavors, que en el pas crucial cap a la mort es produeix un *despertar espiritual* per part del moribund i que l'*ésser i estar* de l'acompanyant ajuda a arribar a aquesta meta. He dit *l'ésser i estar* però no *el dir o amagar* ja que res es pot escapar a la intuïció d'un malalt que se sap conscient de l'inici del viatge.

En aquesta darrera fase, aspectes com *la culpa* i *el perdó* esglaiaven el malalt que es veu immers en una veritable *lluita de contraris*. No és la por a la mort, sinó la por a no ser perdonat el que torba la seva ànima. El moribund no desitja la sortida d'aquest món en el desamor sinó amb la

satisfacció d'haver resolt vells comptes que li permetin partir en pau cap al nou destí. Aquesta és la principal funció de l'acompanyant a qui se li permet albirar el que tots ignorem o sigui el pas decisiu pel que fa al *mes enllà*. Però si ho observem a un nivell profund, ni tan sols seria necessària tal funció, si tinguéssim el valor d'endinsar-nos cap a nosaltres mateixos. És un fet palpable que la vida moderna, sotmesa a un impecable bombardeig de consum, confon l'home i el sotmet a un estat d'indefensió al no voler trobar la seva pròpia essència. L'abandó del *ser espiritual* durant l'etapa *activa* provocaria que *el despertar* en els últims instants sigui més difícil i dolorós, d'aquí la necessitat de la figura de l'acompanyament. No obstant això, si la nostra atenció durant la nostra *etapa activa* estigués centrada en la nostra pròpia espiritualitat, entesa aquesta com *essència* i no com una simple realització de ritus eclesiàstics, crec que l'home es trobaria en millors condicions per passar a *l'altra riba* per si sol. Com aquell savi doctor sufí que a Ajmer (Índia) es va passar sis dies meditant, abans d'entrar en el paradís, bell final per a una vida en la qual els últims instants va observar el buit del temple com a pàl·lid reflex del seu propi ésser.

Però si no estem *entrenats* per a aquest tràngol, la reconversió del ritual com *acte sagrat*, la *presència* dels acompanyants i la diferenciació del temps permeten al moribund crear les condicions idònies per a poder partir a *un llarg viatge* amb destinació a l'infinit.

A hores d'ara de l'article, observareu que no he fet cap èmfasi al dolor físic que afecta el malalt. L'explicació és molt simple: aquest tipus de dolor és més fàcil de suportar que el del pla espiritual quan s'intueix un pròxim desenllaç. Emocions com la culpa, la rancúnia, l'afecció i la ira se succeeixen perquè l'home lliuri la seva última batalla per a purificar-se i estar llest per a abandonar el seu habitatge.

Es pot intuir o potser constatar que davant

una diferent concepció del temps que es deixa pas a la *contemplació* enfront de *l'acció*, el *sentir-se viu* adquireix un major protagonisme davant el llindar de la mort. Ens trobaríem aquí davant la llei dels contraris que a mesura que s'acosten agafen un major poder o força fins que surti l'últim alè amb destinació a l'Univers.

Fins a aquí el que havia de dir-vos, encara que segurament m'he deixat moltes coses, respecte aquest tema *invisible* per a la nostra societat, però amb el qual inevitablement casacú de nosaltres hem de topar-hi; per això cal obrir els ulls a aquesta realitat.

Per a concloure afegiré dues cites per a la reflexió i un comentari filosòfic perquè cadascú de nosaltres en pugui extreure les seves pròpies conclusions.

En primer lloc, es tracta d'una frase extreta del *Llibre Tibetà dels Morts* mític text budista que tracta sobre la transmigració de l'ànima:

El sentit de la vida és el de ser un curt pas cap a la mort.

Una segona ressenya s'insereix en l'àmbit de la tradició occidental i més concretament prové de l'antiga Grècia. És en la meva opinió una veritable pena que les escoles que posaven l'accent en *l'esperit* tals com les Òrfiques o la d'Heràclit fossin apartades per les *mentalitats* d'Aristòtil. La raó va guanyar la batalla a allò místic. De Heràclit és aquesta frase:

Tots formem part de l'U, i amb la mort l'home es dissol, retornant a la Unitat. La reflexió la posa el filòsof italià Juan Batista Vico en el segle XVIII:

Si la vida és una lluita permanent entre nosaltres i els nostres pecats (males accions), l'alliberament solament adquireix sentit quan creuem el llindar de l'altra dimensió.

MÉS DE 250 PERSONES ESTAN EMPARENTADES AMB LA TERCERA BODA D'UN DRUDIS A ARTESA DE LLEIDA (Part I)

Ramon Drudis i Mauri, enginyer i fill d'Albatàrrec

En l'última edició de la revista *La Femosa* s'encetà la 1ª part de la descendència que varen tenir en Josep Drudis Argelaga i la Josepa Torrent Pujol. El metge Drudis Argelaga era fill dels artesens Josep Drudis Melé i Paula Argelaga, casats a l'església del poble, essent la tercera boda d'un Drudis en aquesta població. El primer dels fills del matrimoni Drudis-Torrent fou en Josep, fill de Puigvert i casat amb la Cecília Barbera Huguet. El segon dels fills fou en Joan Drudis Torrent que junt amb la seva esposa varen desenvolupar una potent branca genealògica que tindrà continuïtat durant molts anys i de la qual tracta l'article d'avui.

2a. Branca Drudis-Torrent

L'any 1849 s'aprovà a Espanya la llei que obligava a l'ús del sistema mètric decimal en totes les transaccions comercials, adoptant el metre com a mesura de longitud, el litre per capacitat i el quilogram com a mesura de massa. Tot i que el sistema mètric era obligatori en tots els dominis espanyols, al Segrià es van seguir utilitzant, fins fa ben poc, mesures de superfície com el jornal (4.358 m²) equivalent a 12 porques; mesures de capacitat com la quartera o mesures de pes com la lliura, l'arrova o el quintar. El mateix any que Isabel II dictava la llei del sistema de mesures i peses, naixia a Lleida Joan Drudis Torrent, batejat a la catedral nova, essent la seva padrina de pila Antònia Torrent, de Tiana. El Joan va viure a Almenar, estudià a les escoles Pies de Sabadell. i en 1878 amb 28 anys va obtenir la llicenciatura en medicina i

cirurgia a Barcelona. El metge Drudis Torrent es casà amb Mª Montserrat Biada i Viada, dos anys més jove.

La Montserrat era néta d'en Miquel Biada i Bunyol, un emprenedor mataroní que fou el responsable de dur a terme el projecte de construcció del primer trajecte ferroviari entre Barcelona i Mataró. Nascut en el sí d'una família nombrosa a Mataró l'any 1789, visqué els terribles moments d'atac i destrucció de la ciutat per part dels francesos en la primavera del 1808. En aquest ambient d'hostilitats, marxà cap Amèrica, on des de feia molts pocs anys els catalans tenien permís per comerciar-hi. S'establí a Veneçuela on va treballar d'armador i consignari de vaixells. Més tard i ja casat i amb fills, va anar a Cuba, on va fer negocis gràcies a l'explotació agrícola i al comerç. Després d'inaugurar-se el primer ferrocarril a l'illa de Cuba, Miquel Biada decideix promoure un ferrocarril entre Barcelona i Mataró, per la qual cosa, torna a Catalunya i explica el seu projecte per tal de captar el interès de futurs accionistes. L'any 1845 crea l'empresa *Gran Compañia Española del Camino de Hierro de Barcelona a Mataró y viceversa*. El primer ferrocarril peninsular s'inaugurà el 28 d'octubre de 1848 entre Barcelona i Mataró amb 30 Km de recorregut.

1r. Fill

La descendència del metge cirurgià Joan Drudis i la seva esposa Montserrat Biada fou de 3 nois i 2 noies (Antoni, Miquel Josep, Mercè i Anna). El primer fill, l'Antoni Drudis, va nàixer a Barcelona l'any 1879. Per encàrrec del seu avi

matern se'n va a l'Argentina per obrir front comercial, no aconseguint-ho i se'n tornà. Va ser professor mercantil i comptable en empreses tèxtils, dedicant-se, més endavant, a representacions comercials en el mateix ram. L'any 1913 es casà amb Genoveva Trenchs Barberà i morí a Barcelona en 1954. Van tenir una única filla, l'Anna Drudis Trenchs que s'uní en matrimoni amb Carles García Niubó. L'Anna morí a Oviedo el 1991 i posteriorment fou enterrada a Collserola deixant un únic fill de nom de pila Carles que nasqué a Barcelona el 1945. Carles Drudis García va invertir els cognoms deixant de ser legalment Carles García Drudis. Casat amb Carme Fanjul va dedicar-se primer a l'ensenyament i més endavant a l'Hospital Central d'Asturies a Oviedo. Van tenir 4 fills, tots ells de primer cognom Drudis i actualment en Carles viu a Avilés.

2n. Fill

El segon dels fills del metge Joan Drudis fou Miquel Drudis Biada. El Miquel fou administrador del banc *Credito y Docks* de Barcelona. Es casà amb la Teresa Fitó Jubany, filla d'un mestre nacional. Aquest matrimoni va tenir dos descendents, el Miquel i l'Eduard.

El 1919 l'arquitecte modernista Josep Puig i Cadafalch va aixecar les quatre columnes amb capitells jònics a Montjuïc destinades a convertir-se en un dels símbols del catalanisme. Avui ja no hi son i en el seu lloc hi ha la Font de Monjuïc. Que va passar? Doncs que durant la dictadura de Primo de Rivera es va enderrocar, per tal que no tingués el ressò que li podia donar l'Exposició Universal de 1929 que havia de fer-se a la muntanya de Montjuïc. Aquest mateix any va nèixer Miquel Drudis Fitó que seria director de banca i destinat a Guinea Equatorial, llavors colònia espanyola. Més endavant fou director del *Banco Exterior*

de España a Barcelona. Es casà amb Teresa Nogués i d'Argila, amb la qual va tenir quatre fills, tots ells nois. En Miquel Drudis moria un 30 de desembre de 1980 a la edat de 60 anys.

El primer dels fills d'en Miquel i la Teresa fou en Miquel Drudis Nogués que va nèixer el 1945, el mateix any que José Feliciano, el gran guitarrista i cantant de balades de Puerto Rico, que el 1971 va participar al festival de *San Remo* amb la cançó *Che sarà?* (Que serà), la qual va ser un dels seus grans èxits. Miquel Drudis va crear l'empresa *Golden Star Events*, dedicada a planificar i coordinar qualsevol tipus de boda i en qualsevol lloc d'Europa. El seu equip realitza bodes de fantasia, cerimònies laiques, sense efectes ni religiosos ni civils i realitzades sobre vaixells de luxe, jardins, capelles, castells o d'altres edificis històrics. Els enllaços matrimonials religiosos i civils poden realitzar-se en edificis de gran bellesa arquitectònica i històrica, des de el Chateau Esclimont, un palau reconvertit en hostal de luxe, al sud de Paris, la Ville Rothschild, un palauet d'estil italià en plena Costa Brava; el Chateau Dior en la Provença i antiga residència d'estiu del modista Christian Dior o la casa de Mozart a Viena, entre d'altres. En Drudis Nogués està casat, viu al Principat de Mònaco i té una noia i dos nois, un d'ells continuador del negoci familiar. El Miquel i els d'altres tres germans han estat uns potents continuadors del cognom Drudis, amb els seus 14 fills

3r. Fill

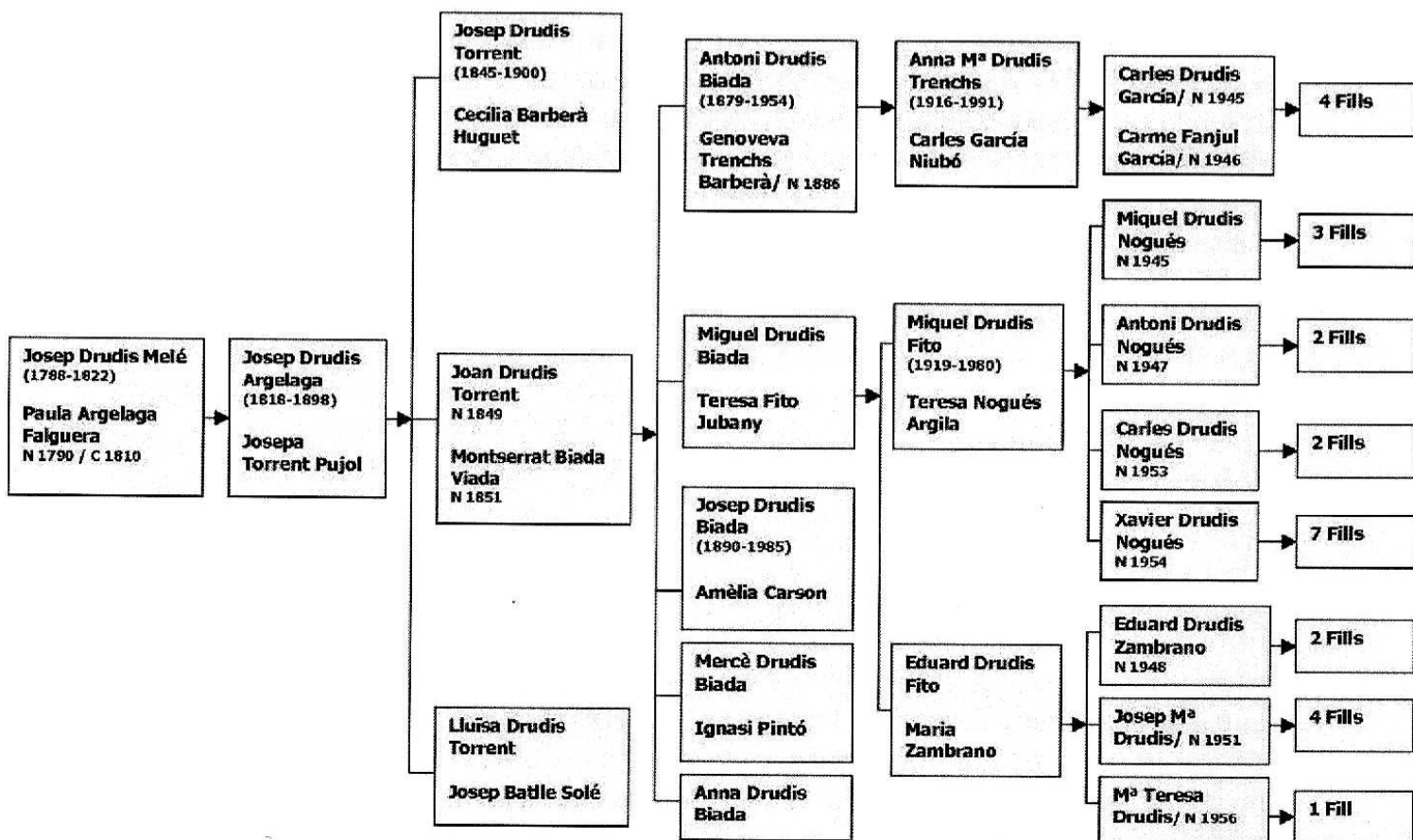
Al tercer fill del matrimoni Drudis-Biada li varen posar el mateix nom de pila que el seu avi i besavi. En Josep Drudis Biada va nèixer a Avinyó (Barcelona) en 1890 i de ben petit, el seu pare el va fer estudiar amb el professor d'art José Ruiz Blasco, el pare de Pablo Picasso. Cultivà la pintura figurativa (paisatges, objectes i per-

sones) i després de nombroses exposicions i premis per la seva obra va marxar cap a Califòrnia. Allí es casà amb Amelia Carson, una vintena d'anys més gran que ell, i continuà la seva tasca pictòrica i, avui, 92 obres seves entre olis, aquarel·les i dibuixos, que abracen la llarga i prolífica carrera d'en Josep, es poden veure en la galeria d'art José Drudis Biada, en el Campus Chalon, junt a la muntanya de Santa Mònica (Los Angeles). La parella Drudis-Carson no van tenir descendència, encara que els nebots de la seva dona, George i Amelia, van tenir

molta relació amb ells i l'any 1958 es van desplaçar fins a Mataró per a oferir una artística i valuosa corona realitzada en bronze i plata, en el monument que aquella ciutat té en memòria de Miquel Biada, el mataroní que va fer possible el primer tren de l'Estat Espanyol entre Barcelona i Mataró.

La descendència de la 2na Branca Drudis-Torrent ha suposat l'existència actual de 34 persones vives en 2009, entre homes i dones, amb el cognom Drudis. Tota una nissaga! Salutacions a tots els Drudis d'arreu.

Branca Drudis – Argelaga
Període 1788- 2009

Antoni Drudis Biada, fill d'en Joan Drudis i Montserrat Biada.

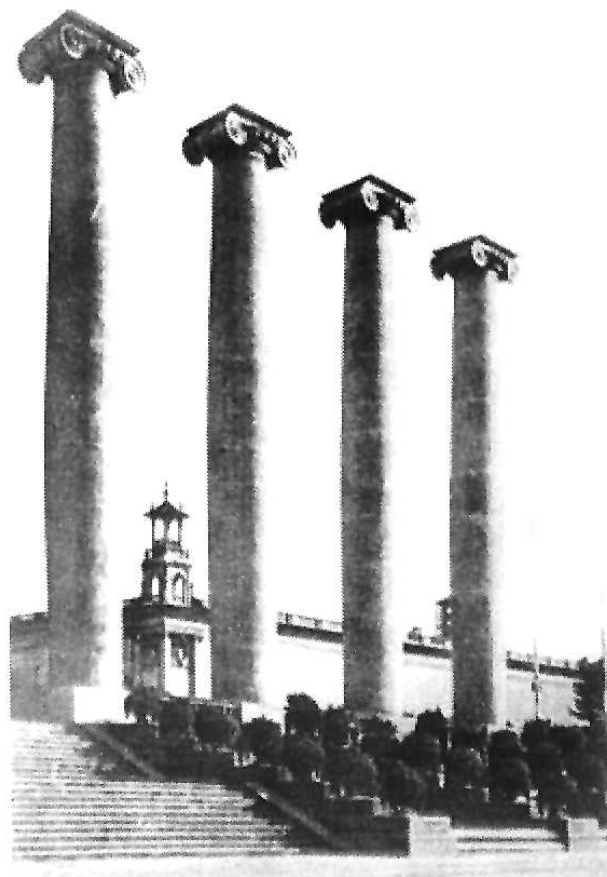

Anna Maria Drudis Trenchs filla d'Antoni Drudis i Genoveva Trenchs.

José Drudis Biada

El pintor Josep Drudis Biada.

Les quatre Columnes a Montjuïc, obra de Josep Puig i Cadafalch.

NI DEIXADESA, NI TOS- SUDERIA, NI MALA FE

Eladi Bonastre Marsal

El Niki tenia deu anys quan va morir. Era el meu gos, però també un amic de tota la vida que m'havia acompanyat des que tinc memòria. Quan recordo moments de la meva infantesa sempre hi apareix i molts cops és el protagonista de la història.

L'amor que sentia cap a ell era incalculable, però va morir. Va morir perquè anava solt pel carrer i era vell. Sempre que podia el lligava, però era impossible de tallar-li les ales i sempre que podia s'escapava i anava a fer la seva ronda pel poble. Quan passava això jo agafava la bici i l'anava a buscar, ja que no volia que li passés res dolent. Però va passar.

¿Com podia jo ensenyar-li als vuit anys (quan l'Ajuntament i

l'Alternativa van començar a informar als particulars sobre la Llei de Protecció dels Animals) que havia d'anar sempre lligat? Ho vaig intentar, però era un gos molt llest i sempre se les empescava per sortir-se amb la seva. Era lliure. I va viure deu anys com un rei, com millor podia viure un gos com ell. Quan el recordo (que acostuma a ser cada dia i ha passat un any) m'envaeix la melangia i els ulls se m'humitegen si és que em poso a plorar.

És per això que quan a *La Femosa* del març-abril del 2009 vaig llegir les paraules de l'article "*Deixadesa, Tossuderia o Mala Fe*" on deia que les persones que deixen els animals solts

pel carrer no se'ls estimen ni valoren, que el seu gos mori no té cap importància, al seu lloc un altre... em vaig sentir molt ofès. El Niki és irremplaçable i tant de bo hagués acceptat la cadena. Per això m'agradaria contestar aquell article i així ho faig:

No totes les persones que deixen els animals solts pel carrer no se'ls estimen ni valoren, potser se'ls estimen tant que si el gos prefereix anar solt fan aquest esforç per ell, per a que sigui més feliç, i pateixen molt quan s'escapen, i el van a buscar.

Per a mí un animal és

molt més que una cosa amb potes que camina (com es va dir), és un gran amic. És més, el meu gos era amic dels meus amics, els acompanyava a comprar i tot si se'ls trobava! Que mori el Niki ha estat l'esdeveniment més trist que he viscut i cap altre gos podrà posar-se al seu lloc.

Aquest és el meu cas, ara bé, si tingués un altre gos l'acostumaria a anar amb cadena, i animo a que la gent així ho faci.

TIPOLOGIES HUMANES DELS ADOPTANTS

Les tipologies dels adoptants són ben diverses com diverses són les persones que formen una comunitat gran o petita.

La tipologia dominant seria la de la persona que s'apropa a una protectora amb la finalitat de fer la vida més fàcil a uns éssers –sensibles i intel·ligents- que no han tingut sort amb qui els ha fet d'amo o ama fins al moment; per tant s'apropen amb la intenció benefactora de provocar un canvi de rumb a les vides dels animals acollits.

Hi ha també la persona que vol tenir un gos, però no el vol comprar perquè costa diners. Alguns d'aquests ho fan inconscientment per tradició: a casa seva sempre els havien donat els gossos i no n'havien comprat mai cap. És el que es feia abans. De tota manera estan disposats a pagar el que costa treure'l de la protectora- que sempre serà molt menys que si el compren- ja que, a més, se l'enduen desparasitat, vacunat i amb dret a xip. No cal dir que estan disposats a tenir-ne cura en tots els aspectes. Però dins d'aquest grup també hi ha el qui es pensa que té dret a tenir el gos gratis a tots els efectes. És més, un cop el tingui no pensa vacunar-lo, ni xipar-lo...la qüestió veterinària, en cas que caigués malalt, depèn del gos si s'ha sabut guanyar l'amo o no. Evidentment en aquest cas no donem cap animal.

Hi ha el grup de gent que el vol per guàrdia, perquè li protegeixi la finca, la casa... Es podria dir que aquests gossos la primera característica que han de tenir és que serveixin de guardes. Han de ser forts, buixidors...i han d'imposar un cert respecte. No hi tenim cap inconvenient, sempre que no hagin d'estar lligats. Ja que un animal lligat li espera una vida ben trista i és vulnerable a qualsevol malifeta per part de l'atacant. Molts s'han trobat amb el cap obert d'una bastonada. Per tant si l'espai disposa d'una tanca ben feta i prou alta (2 m.) és millor que l'animal estigui solt ja que és podrà moure amb més llibertat per defensar

l'espai, i encara fóra millor si fossin dos, ja que d'aquesta manera es crien més sans en tots els sentits i defensen amb més eficàcia el lloc.

Dins del primer grup, ja esmentat a l'inici, podríem fer dos subapartats: els que –malgrat l'estimació inicial- consideren que el gos és un animal que els ha d'obeir i per tant s'erigeixen ja des del primer moment com a guies i líders del seu gos, i els que el veuen amb característiques humanes i el deixen fer i decidir com si fos una persona. Tant d'un grup com de l'altre en parlarem en el proper article.

Abans de tancar l'article volem agrair el gest de totes les persones que s'apropen a una protectora amb la idea d'adoptar un animal perquè, en un sentit o un altre, són part de la solució del problema: 700 animals abandonats o perduts a Lleida i 25.000 a Catalunya, anualment, no és poca broma. Adoptar un animal, més si és adult, és part de la solució. Comprar un animal, fer criar els propis, no tenir-ne la cura adequada: deixar-los solts pel carrer etc. són part del problema. Llàstima que qui és part del problema no s'informa ni llegeix *La Femosa*.

Alternativa Ecologista d'Artesa de Lleida
El pot saber la moral dels pobles i de les persones mitjançant el tracte que donen als seus animals

F. Nietzsche.

Últims animals adoptats:

Duc. Alaska Malamute. Dos anys

ÚLTIMS ANIMALS ADOPTATS

Xampi (es va trobar el dia que guanyà la copa el Barça). Quatre mesos.

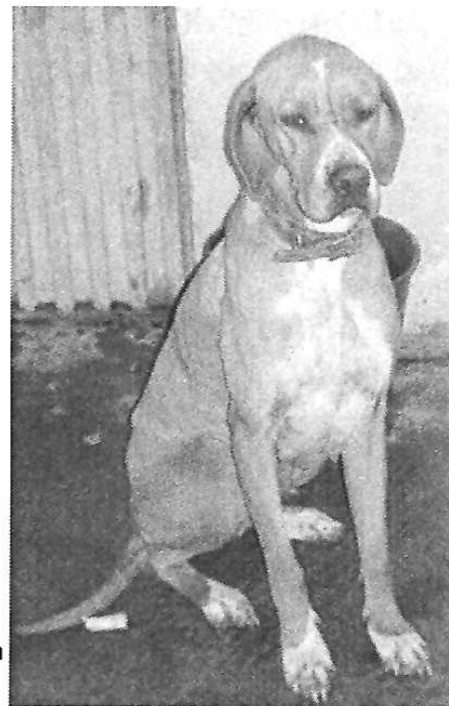

Net. Mascle esterilitzat. 2 anys

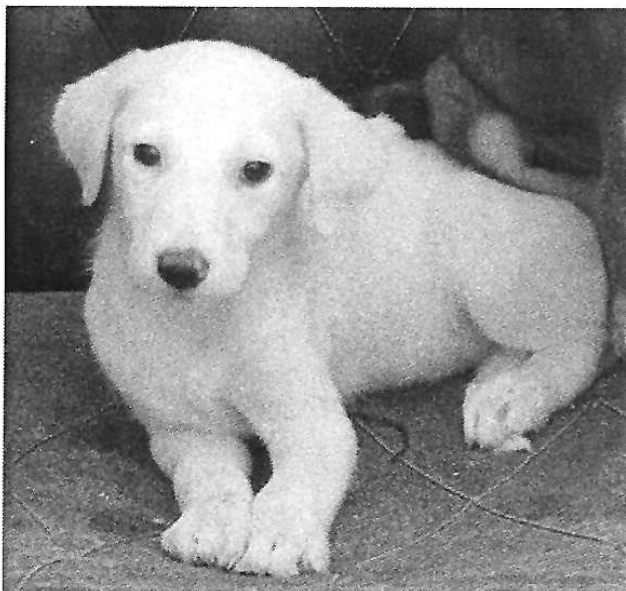
GOSSOS DISPONIBLES A LA PROTECTORA D'ARTESA DE LLEIDA PER A SER ADOPTATS

Tom

Dana

Cendra

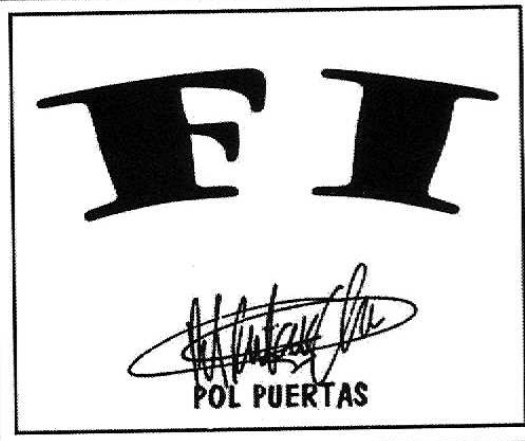
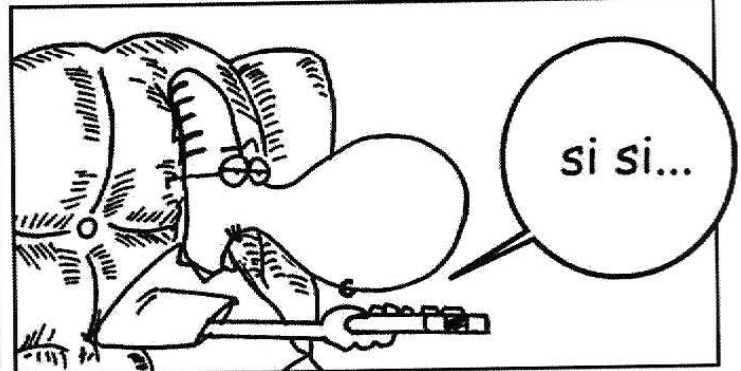
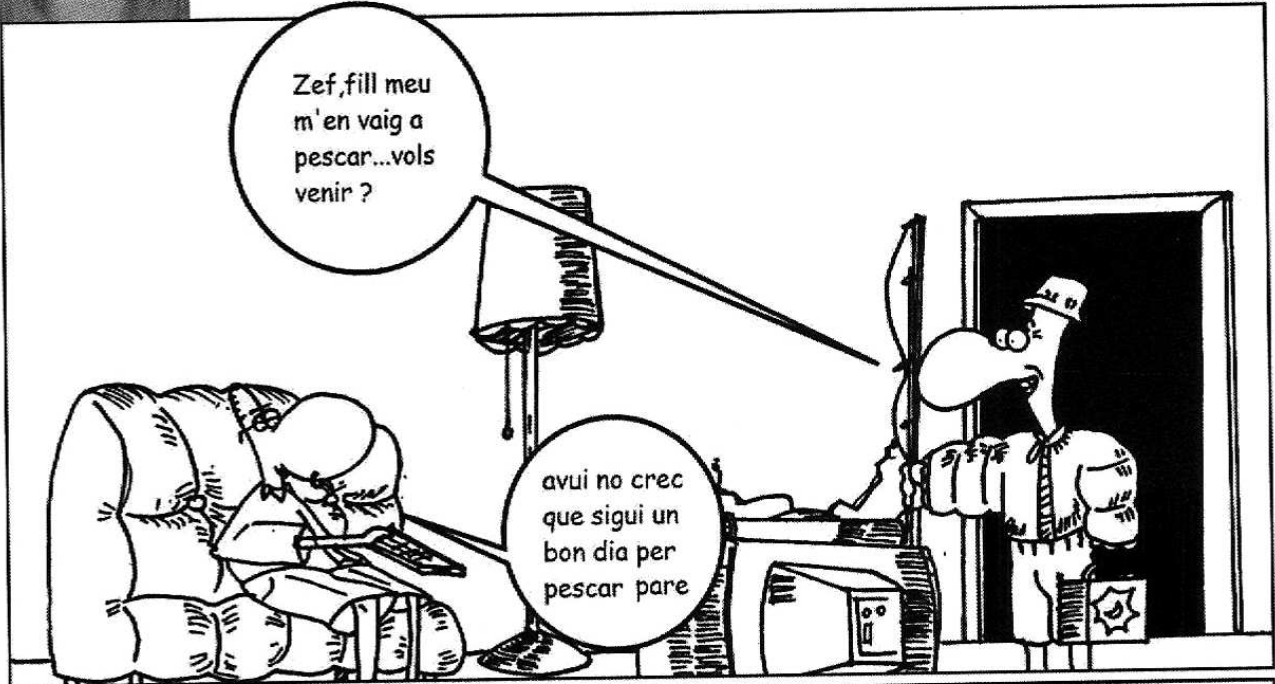

Gina

LA TIRA COMICA

Pol Puertas
POL PUERTAS

EL XAMANISME

Joan Ramon París Oró

Ara voldria parlar-vos d'un tema que al·ludeix als propis orígens de l'home i que desenvolupa un paper fonamental en la identitat cultural. La figura del xaman ha estat poc a poc oblidada per les tradicions occidentals en la mesura que aquelles s'han decantat pel constant desenvolupament dels béns materials. No obstant això, el xaman és una figura universal, que ha tingut un paper rellevant en totes les cultures. En aquest sentit, aquesta figura tracta de donar respostes a la pregunta del perquè som aquí? i cap a on ens dirigim?. Preguntes transcendents que impliquen que el personatge aquest dotat d'una saviesa espiritual que el converteix en mestre o *gurú* per a la resta de la comunitat. No obstant això, el xaman no tan solament se'l pot considerar com a un filòsof sinó que és *un guaridor* d'esperits. En la seva doble funció de guia i de *metge* és quan la seva figura adquireix el seu més alt significat, i s'erigeix en un vale-dor o estandard per al grup.

Quan exerceix l'art de la medicina, s'aprecien millor els vincles de relació de l'home amb el cosmos, la labor de reestructuració per a plantar cara a les desharmonies que poden afectar a tot ser humà. En aquest sentit, la malaltia en el plànol físic té el seu complement en un estat mental alterat del pacient.

Potser la tradició religiosa que ha plasmat amb major encert aquesta relació ment-cos ha estat la taoista. En el taoisme, s'observa al cos humà a partir dels fluids energètics que li serviran per a mantenir un equilibri. Tot integrat, però alhora tot flueix. Igual que les idees o pensaments, les malalties sorgeixen o desapareixen a partir de les desharmonies dels fluxos.

El xaman, en la seva funció de guaridor material o espiritual entén que el malalt s'ha separat de la Unitat que conforma el cosmos, per la qual cosa la seva principal tasca va encaminada a restablir a un malalt que navega desorientat per la vida.

És per aquest motiu, que s'anima al malalt a expressar els seus problemes espirituals

establint-se una relació semblant a la que hi ha entre pare i fill. L'obertura de la ment permetrà al guaridor identificar els problemes i tractar els desordres físics aplicant diferents tipus de remeis.

No obstant això, tots tenen el seu origen en la gran quantitat de plantes que posseeixen virtuts curatives i que s'apliquen segons sigui el cas. Cal fer esment que algunes d'aquestes plantes, per les seves bondats opiàcies, seran les preferides pel xaman per a emprendre el "viatge astral" en companyia del malalt.

Arribats a aquest punt, hauríem de diferenciar entre aquestes plantes, que tenen un sentit *místic* i que s'utilitzen com "vehicle" espiritual, i els al·lucinògens consumits per les generacions contemporànies. Diferenciació quant a origen (orgànic enfront de químic) i quant a ús (la transcendència enfront del mer gaudi o evasió dels problemes quotidians).

El que el xaman considera prioritari quan tracta al malalt és el procés d'interacció *còsmica* i és per això que els dos participen de la mateixa comunió mitjançant la ingestió de plantes que els provoquin els volguts *estats alterats de la consciència*.

En tot aquest procés, que pot durar diversos dies, el metge-Xaman se submergeix en altre tipus de realitat que ajudi a resoldre els problemes que afectin el pacient. El *viatge astral* es realitza en conjunt (doctor i malalt) per a poder resoldre *in situ* les afeccions que pertoquen al cos i a la ment.

No cal dir que per al xaman hi és tan sols en els moments d'*estats alterats de la consciència* quan l'home pot entrar en contacte amb l'autèntica realitat. L'home viu submergit en una permanent fantasia al llarg de la seva vida en la qual la ment (i les emocions) provoquen una visió distorsionada de la unitat del món. Serà a partir del contacte amb la realitat intrínseca quan l'home adquirirà el que podríem anomenar saviesa.

Una vegada de tornada al present, el guaridor

es beneficiarà d'una estratègia definida i formularà una sèrie de remeis (plantes medicinals, amulets protectors, canvi d'hàbits etc.) amb la finalitat d'equilibrar els fluids energètics.

Podem entendre, des d'aquesta perspectiva que el Xaman ha realitzat un treball de *neteja en el seu viatge astral* amb el pacient. Aquest, durant el seu recorregut per altres dimensions, ha pogut expulsar del cos tant les toxines físiques com les mentals les quals se les pot anomenar esperits malignes.

A partir d'aquí, s'obre el procés de curació en el qual esdevindrà com a part fonamental tant l'abstinència com el dejuni.

El paper que el legitima *guia* de la seva comunitat el converteix en un personatge singular, diferenciat de la resta del grup humà. Dit d'una altra manera, no tots els integrants del grup poden exercir aquest paper, sinó que es trien els *aprenents* a partir de les seves qualitats innates. Es tractaria d'observar a aquest nen singular que manifestaria unes qualitats i inclinacions no habituals en raó de la seva edat. La preferència per experimentar la solitud, la inclinació per activitats d'instrucció o de neteja espiritual, la curiositat per qüestionar-se el que ningú pregunta o omet serien clares mostres per al xaman de tenir davant un futur *aprenent*. Aquesta va ser precisament la tradició que van seguir els vells lames tibetans per a escollir al seu nou gurú: el Dalai Lama quan tot just tenia cinc anys. Però es tracta d'una manera d'elecció universal com es constata en algunes tribus indígenes de l'Amazones quan trien a l'aprenent per la seva predilecció per prendre banys de vapor en comptes de participar en jocs de tipus col·lectiu.

La confecció dels volguts *treballs* de tipus simbòlic en els quals el ritual pren un paper protagonista confirmaria la necessitat que tenen els humans per a guiar-se a través de gestos, cerimònies o objectes. Però per al xaman el "ritu" no és un fi en si mateix sinó tan solament un mitjà o un accés a través del qual es restableix la connexió amb *el més enllà*. Es tractaria, a partir de la pràctica del ritual, de despullar-se de les nostres peces exteriors per a entrar en l'única i concloent realitat. A partir d'un acte que podríem denominar de *sagrat* (encara que aquest no caldria confondre'l amb els legalment establerts) s'entraria en la veritable essència

de l'ésser.

D'aquesta manera, el *sagrat* pertoca a una part consubstancial de l'home que es contraposa al *profà*, comportant al sorgiment del *tòtem* però també a la creació dels *tabús*. El xaman, en definitiva seria el guardià d'aquest imaginari col·lectiu que deu la seva importància al mateix fet de ser indefinit, inversemblant o incomprensible.

El que està clar és que al llarg de la història la denominada *religió oficial* no escassejà esforços per a represaliar una concepció del món que oferia un camí *diferent* per a acostar-se a la gran veritat del món. Igualment, la medicina establerta va intentar per tots els mitjans de desacreditar postulats de curació alternativa. Però el més important, és que la manera de vida xamànica proposa alternatives vàlides d'acostar-se al sobrenatural i de purificar el cos sense que aquest sigui vist com un gran negoci. En definitiva, el xamanisme fa *autònoms* als homes en contraposició amb la dependència programàtica de les religions oficials i de la ciència establerta.

Exemples de tot això, n'hi ha molts al llarg de la nostra història. La caça de bruixotes duta per la Inquisició en l'Edat Mitjana demostra l'actuació de l'Església com una autèntica *policia política* que tem pels seus privilegis. L'assentament de les bruixotes en petits municipis d'Osca i Catalunya, demostra el suport de la població local davant les difusores de les velles pràctiques xamàniques. De la mateixa manera, el curanderisme és injuriat per no acollir-se a les doctrines científiques, i tan sol en els temps actuals davant el sabut fracàs dels antibiòtics i de la indústria farmacèutica torna a ressorgir.

Per últim, volia fer esment d'un llibre fonamental sobre aquest tema i que va ser de màxima actualitat en la dècada dels vuitanta en els cercles universitaris: *Ensenyaments de Don Joan* de Carlos Castaneda on es detallen una sèrie d'entrevistes entre l'autor i el xaman Juan Maltus en algun lloc del nord de Mèxic. Aquesta sèrie de relats, van donar a conèixer la importància dels al·lucinògens per a adquirir *un estat alterat de la consciència*, però també l'evident incapacitat de la ciència quan s'enfronta

amb models alternatius sense cap tipus d'explicació lògica.

Com a resultat d'aquestes trobades, tot està alterat, passant l'observador a ser observat, convertint-se de subjecte a objecte de la investigació.

En els seus ensenyaments s'incideix en els mètodes per a arribar a l'autèntica realitat i desempallegar-se del nostre món fictici i fantasiós. L'única manera de trencar amb els nostres propis autoenganys és a partir de les experiències que són producte de la *realitat alterada*. No obstant això, poden variar els procediments sense necessitat d'ingestió d'al·lucinògens, quan mitjançant la simple pràctica de la meditació, de la trobada amb *el buit*, es pot traspasar la frontera que permet arribar a la veritable essència.

Desgraciadament, cada vegada és més difícil trobar *aprenents* que continuïn les velles

pràctiques mil·lenàries ja que el desenvolupament tecnològic i el consum desaforat tan solament fan que pertorbar les nostres ànimes. Així són molts els joves que opten per una vida còmoda que tan solament els permet extraviar-se en un cúmul d'emocions i fantasies.

Per a observar la difícil ubicació del xaman enfront de la civilització, la brusca trobada amb la solitud de les masses, és de visió obligada la pel·lícula *Dersu Uzala* dirigida per Kurosawa el 1974. La figura dels xamans ens permet reflexionar sobre el paper de l'home com a part integrant d'un *tot* amb l'entorn natural, com essencial protagonista de connexions espirituals il·limitades. L'alteració del nostre entorn per motius econòmics i l'actitud agressiva pel que fa a l'equilibri natural tan solament contribueixen a estendre la nostra desesperança.

ENS VEUREM AL FACEBOOK!

Rodrigo Prieto D. màster en psicologia social

Una vegada més Internet sorprèn el món amb l'èxit d'una dels seus centenars de places públiques que ja congrega més de dos-cents milions de persones en tot el món: Facebook (www.facebook.com).

Aquesta plataforma va ser creada el 2004 per Mark Zuckerberg com un lloc de trobada per a estudiants de la Universitat de Harvard, no obstant això, ha tingut tant d'èxit que en els últims cinc mesos ha duplicat el nombre d'usuaris que havia anat acumulant en els seus quatre anys de vida.

Podem dir als qui encara la desconeguin que Facebook és una pàgina gratuïta de contactes d'Internet, en la qual els usuaris –una vegada inscrits– poden crear un perfil indicant algunes dades clau de la seva vida, que després serveixen al programa en què es basa la xarxa per a buscar altres usuaris amb els quals tinguin coincidències; d'aquesta manera permet connectar amb antics veïns i companys d'estudi o de treball i agregar-los com a «amics», és a dir, contactes personals

que tenen accés a visitar el nostre perfil.

Així, Facebook ha possibilitat nombroses i sorprenents històries de retrobades entre vells amics que s'havien distanciat sense voler, per les circumstàncies de la vida, però que, malgrat els anys mantenen agradables records del temps compartit, en una altra època.

Encara que aquest és el principal «ganxo» pel qual molts dels usuaris s'inscriuen, aquesta xarxa ofereix molts altres serveis, com un mur d'anuncis, publicació de fotos, missatgeria, xat, tramesa d'emoticons i regals virtuals, grups d'afinitat, invitacions col·lectives, avisos d'aniversaris i dates importants, etc.; en suma, múltiples formats de comunicació que la converteixen en una completa eina de connexió social.

Els aficionats a aquesta xarxa asseguren que totes aquestes possibilitats permeten mantenir un contacte fluid i periòdic amb els amics, sense necessitat de passar-se hores escrivint correus electrònics. N'hi ha prou amb publicar en el propi mur de Facebook un fet significatiu,

perquè tots els contactes s'assabentin ràpidament i reaccionin com creguin pertinent. Sostenen que per a algunes situacions aquest mecanisme pot resultar molt útil.

Veus d'alerta

La principal d'elles –compartida amb totes les xarxes socials *online*– és la privacitat. Efectivament, una vegada dintre, la pàgina principal de la xarxa ofereix una sèrie de «notícies» que reflecteixen els últims canvis de perfil realitzats per tots els contactes que es tenen agregats com a «amics». D'aquesta manera, en una sola pantalla és possible assabentar-se de la ruptura de la Laura i el Miguel, de l'últim viatge de la Valeria, de l'aniversari del Pablo o del canvi de treball de l'Alberto. I al seu torn, en les seves respectives pantalles d'inici els apareixerà qualsevol canvi que nosaltres fem en el nostre propi perfil. A través d'aquest mecanisme el volum d'informació personal que circula per la xarxa és enorme, la qual cosa la converteix en una rica pedrera per a curiosos i –en el pitjor dels casos– per a tota mena d'estafadors.

Els crítics de la xarxa també han engegat la veu d'alarma davant la proliferació d'usuaris menors d'edat i la desprotecció en què es troben davant la sempre present amenaça de manipulació o aprofitament sexual per part d'adults amb criteris deformats. Asseguren que els cinc mil milions de fotos d'usuaris ja publicades en la xarxa són una temptació permanent per a aquest tipus de persones.

Una pràctica que també ha sorgit a partir de Facebook i que ha despertat la crítica dels usuaris és la de certs empresaris que, abans de contractar un professional, investiguen la seva vida privada en les xarxes socials d'Internet; d'aquesta manera, poden assabentar-se de detalls que no consten en el currículum i que –a vegades, asseguren ells– descriuen molt millor els candidats que totes les seves dades laborals. Un informe del diari britànic *The Times* confirma aquesta crítica en assenyalar que un de cada cinc empresaris va utilitzar xarxes com Facebook per a verificar els antecedents de candidats a llocs de treball (http://news.bbc.co.uk/1/hi/spanish/misc/newsid_7312000/7312341.stm).

En un àmbit més ampli, i de la mateixa manera que ha passat amb altres xarxes socials des dels inicis d'Internet, hi ha algunes veus que sostenen que Facebook està intervingut per la

CIA, així com per altres diversos organismes de seguretat dels Estats Units. Alguns d'ells són els periodistes Walter Goobar i Tom Hodgkinson, del periòdic britànic *The Guardian*, que tenen diferents hipòtesis sobre els interessos ocults dels promotors econòmics de la companyia (http://www.waltergoobar.com.ar/frontend/contenido/tema_detalle.php?noticiaId=402). Un exemple que corrobora aquest plantejament és una notícia publicada en el diari La Nación, d'Argentina, en la qual sosté que el govern britànic va anunciar que planeja espionar i emmagatzemar informació de xarxes socials com Facebook i MySpace, com una estratègia de la seva lluita antiterrorista (http://www.lanacion.com.ar/nota.asp?nota_id=1112102).

Totes aquestes crítiques responen a diferents sensibilitats i fins i tot paranoies respecte de les noves tecnologies i la seva utilització; lamentablement la mateixa naturalesa global d'Internet impedeix corroborar-la, ja que el volum d'informació *online* és inabastable. Això no significa, però, que calgui ignorar-les, sense tampoc obsessionar-s'hi. Més aviat es tracta d'assumir una distància crítica, un punt mitjà entre el rebuig i el fanatisme absoluts que ens permeti aprofitar els avantatges que ofereixen les noves tecnologies, sense exposar-nos a riscos innecessaris.

Barcelona, maig 2009 (Àmbit Maria Corral)

QUÈ PASSA AMB EL CINEMA?

Laura Farran

Com a aficionada al cinema, em dol llegir darrerament a la premsa escrita notícies referents a la crisi de públic que pateixen les sales de cinema. Així, el cineasta *J. L. Cueda* director de *Los girasoles ciegos* afirmava molt indignat en una entrevista, que el cinema espanyol està patint una gravíssima crisi, on moltes cintes no s'arriben a estrenar i on la pèrdua constant d'espectadors el pot portar a la ruïna. Tot i la incorporació de nous talents al món cinematogràfic, els problemes de comercialització i difusió del cinema fet aquí, són molt vigents i la quota de pantalla només es salva quan es produeix un èxit comercial.

De fet, en els darrers trenta anys hem pogut constatar la desaparició dels programes dobles, les reposicions, els cinemes de barri, de poble..., Anar al cinema en dia laborable i a l'estiu (a menys que sigui una pel·lícula molt mediàtica), mostra un panorama desolador, amb sales pràcticament buides.

Aquesta evolució del cinema es pot constatar també a partir de l'exposició celebrada a l'Institut d'Estudis Ilerdencs *Lleida: Sessió Continua* i al llibre que la il·lustra, ja que mostra els canvis, els films més significatius, els cinemes més emblemàtics..., d'un segle i una dècada de cultura cinematogràfica a la ciutat. Des dels desapareguts cinemes Victòria, Catalunya, passant pels cinemes Bahía, Lumière..., fins arribar als multicinemes actuals. També mereix especial atenció en l'exposició la pel·lícula *La fiel infanteria* - rodada i estrenada a Lleida en ple franquisme- i el rebombori que el seu rodatge pels carrers de la ciutat, va ocasionar entre. Igualment, en el llibre, s'acaben evidenciant les dificultats d'aquest negoci d'oci en l'actualitat.

Referent al cinema fet a casa nostra, ha passat per etapes de revifada i de misèria, marcades pels esdeveniments socials i polítics i pel rebuig envers a la seva qualitat, comparant-lo amb el cinema d'altres països

més potents en recursos econòmics i humans. A tall de ressenya cronològica, en podem fer la següent evolució:

- 1.- El 1896 s'estrena a Barcelona la primera pel·lícula amb argument, **Riña en un café**, filmada, produïda i interpretada pel pioner *Fructuós Gelabert*. Aquest director adaptaria també al cinema, obres teatrals com: **Terra Baixa** (1907), **Maria Rosa** (1908) o **Mala Raça** (1913). L'arribada del cinema sonor va posar fi a la seva feina.
- 2.- Un altre pioner format als estudis Gaumont de París, seria el barceloní *Ricart de Baños*. Entre les seves obres destaca l'adaptació al cinema de les aventures del bandoler **Joan de Serrallonga** (1910).
- 3.- El 1923 comença a funcionar a Barcelona, al barri d'Horta, el primer cineclub d'Espanya.
- 4.- El 1929 s'estrena a Catalunya la primera pel·lícula sonora: **El cantor de**

Jazz.

5.- Amb pocs mitjans, el català *Francesc Gargallo* estrena **Sor Angèlica** (1934) amb tant èxit, que se'n farien "remakes" posteriors.

6.- Especialista en cinema musical, *Josep Maria Castellví*, format a París, tindria gran èxit amb films com **Mercedes** (1933) i **Abajo los hombres** (1935).

7.- El madrileny *José Luís Saenz de Heredia* filmaria el 1947 **Mariona Rebull**, adaptació de l'obra d'Ignasi Agustí, que va comptar amb una excel·lent ambientació de l'època.

8.- El 1948, el català *I.F. Iquino* estrenaria **El tambor del Bruch**.

9.- Cal destacar la catalana *Rosario Pi*, primera directora espanyola, productora de cinema i fundadora de l'empresa cinematogràfica: Star Films.

10.- *Rafel Salvia*, assagista i poeta català va tenir un gran èxit comercial el 1958 amb el film **Las chicas de la Cruz Roja**.

11.- El català *Francesc Rovira Veleta*, filma el 1963 la pel·lícula **Los Tarantos**, rodada en ambients gitanos de Barcelona i interpretada per la ballarina Carmen Amaya va ser candidata a l'Oscar a la millor pel·lícula de parla no anglesa.

12.- *Josep Maria Forn* va realitzar el 1979 la pel·lícula **Companys, procés a Catalunya** on retrata la figura del president de la Generalitat, Lluís Companys, executat pel franquisme. Va ser també, membre fundador de l'Institut de Cinema Català (1975), institució que pretenia fomentar el cinema català com a mitjà cultural.

13.- *José Antonio de la Loma* es centraria en films on es denunciaria la delinqüència juvenil, amb importants èxits de taquilla: **Perros Callejeros** (1976) o **Los últimos golpes del Torete** (1980).

14.- El català *Jorge Grau* va filmar el 1975 **La trastienda** on es mostrava el primer nu integral d'una actriu espanyola, Maria José Cantudo, la qual cosa va fer que la pel·lícula fos un èxit de taquilla.

15.- El català *Vicente Aranda* compta amb una amplíssima cinematografia on destaquen films com: **El Lute, La pasión turca, Juana la Loca, Carmen...**

16.- Natural de Girona, *Pere Portabella*, va dirigir nombrosos curtmetratges i films experimentals. La seva trajectòria avantguardista es fa evident a **Nocturn 29** i **Pont de Varsòvia** (1989).

17.- *Mariano Barroso*, és un jove director català que tindria un destacat ressò amb la pel·lícula **En el tiempo de las mariposas** (2003), sobre la dictadura de Trujillo a la República Dominicana.

18.- *Bigas Lunas* destaca amb films d'alt contingut eròtic i de gran acollida del públic com: **Las edades de Lulú, Jamón, jamón, La teta y la Luna, La camarera del Titànic...**

19.- *Isabel Coixet*, directora catalana que triomfaria amb el film **Mi vida sin mi** (2002).

No hi ha dubte de la qualitat de molts cineastes catalans, cal apostar-hi i confiar que amb l'arribada de noves estrenes i passat l'estiu retorni l'interès dels espectadors pel setè art, tots hi hem de guanyar.

FUTBOL ESPORT DE BASE

Dijous, 30 d'abril del 2009

MADALENA ALTRENT

EL CLUB

Nom: Escola de Futbol Intercomarcal.

Poblacions: Agrupa jugadors d'Artesa de Lleida, Puigverd, Torregrossa i Juneda.

Equips: Tenen 11 equips, des de babies fins a juvenils.

En primer terme, el jugador que va llançar el penal, Italo Rodríguez, al costat del tècnic Jordi Masbernat, i darrere la resta de l'equip cadet de l'EF Intercomarcal, que juga a Artesa de Lleida.

Escola de 'fair play'

L'equip cadet d'Artesa de Lleida, que forma part de l'EF Intercomarcal, va fallar a propòsit un penal perquè el porter rival es va lesionar en la jugada precedent

XAVIER MADRONA

[ARTESA DE LLEIDA] "Aquí formem persones abans que futbolistes", afirma amb rotunditat Carles Gelonch, coordinador de l'Escola de Futbol Intercomarcal, que agrupa sota aquesta denominació onze equips de base i prop de 200 jugadors repartits entre les poblacions d'Artesa de Lleida, Puigverd, Torregrossa i Juneda. No són només paraules. Dissabte passat, durant un partit de cadets a la Bordeta, van demostrar amb fets aquesta aposta pel joc net. En un moment del matx, van fallar a propòsit un penal perquè el porter rival es va lesionar quan es va produir la jugada en què l'àrbitre va assenyalar la pena màxima.

L'equip local s'enfrontava a

l'EF Intercomarcal en partit de Lliga del grup 10 de Segona divisió. A la mitja hora de joc (en aquesta categoria cada període dura 40 minuts), amb 4-1 al marcador favorable al Bordeta, l'equip d'Artesa atacava la porteria rival i el porter local va caure atordit després d'una topada. L'acció va continuar i en la prolongació de la jugada un jugador local va tocar amb la mà la pilota després d'una centrada dels visitants.

"L'àrbitre, que hauria d'haver parat el joc al veure el porter caigut, va xiular penal i jo li vaig dir al nostre jugador que el llançés fora perquè no era just traure avantatge d'una situació així", explica l'entrenador de l'equip de l'EF Intercomarcal,

L'equip compta amb jugadors de les quatre poblacions.

Jordi Masbernat, que va prendre la decisió juntament amb el delegat, Casimir Iglesias.

Italo Rodríguez, el jugador que va llançar el penal, va admetre: "Al primer moment,

quan m'ho va dir, em vaig quedar sorprès, però de seguida ho vaig comprendre." L'Intercomarcal va acabar perdent 10-5 però es va guanyar l'admiració de tothom.

El club va donar roba esportiva per a Etiòpia

■ Poc abans de Setmana Santa, l'Escola de Futbol Intercomarcal va protagonitzar un altre gest de civisme i solidaritat, amb una iniciativa de recollida de roba i material esportiu que van donar a la fundació del pare Àngel Olarán a Etiòpia. Hi van aportar deu grans bosses. Però no és la primera vegada, a remots llogarets del Marroc es poden veure nens jugant amb samarretes d'aquesta entitat.

TELÈFONS I HORARIS D'INTERÈS

Ajuntament 973 167162
 Assistent social: dimecres alterns 973 167315
 Correus: dilluns a divendres, 8-10 h, dissabte 8-9h
 Farmàcia 973 167204
 Biblioteca: dimarts i dijous de 6 a 8 de la tarda
 La Femosa 973 167809
 Veterinari de la Protectora Local:
 Jaume Armengol 626869516

V3 Hospital Veterinari 639367888

Adreça electrònica de La Femosa:

lafemosa@artesalleida.cat

Metge 973 167291

Metge urgències: Dies feiners: 15 h – 8 h i els festius tot el dia ... 973 142029 / 973 142033

Museu : 973 167162 (hores convingudes, Ajuntament)

Horari dels autobusos que paren a Artesa				
LLEIDA a ARTESA			ARTESA a LLEIDA	
De dilluns a divendres				
11 h		Matí	7 h 10 min	
12 h			8 h	Cogul
13 h 15 min	Albagés - Cogul			8 h 20 min ESO
			9 h 40 min	
			12 h 10 min	
3 h	Durant el curs	Tarda	3 h 30 min	
4 h	Durant el curs		4 h 15 min	Cogul
5h 20 min	Puigverd		4 h 30 min	
6 h 30 min			5h 45 min	Puigverd
7 h 30 min	Albagés - Cogul			
8 h 30 min				
dissabte				
11 h		Matí	8 h 10 min	
12 h			9 h 45 min	
13 h 15 min			12 h 10 min	
7 h 30 min		Tarda	4 h 30 min	
NL2 (sud) divendres, dissabtes i vigílies				
0 h 10 min		Nocturn	0 h 30 min	Puigverd
2 h 00 min			2 h 20 min	Puigverd
4 h 15 min			4 h 35 min	Puigverd

SOLUCIONS ALS ENTRETENIMENTS

ESCACS

Si ens hi fixem, les dues dames estan amenaçant-se mutuament i el rei blanc es qui defensa la seva dama. Aquí podem desviar el rei de la seva feina inicial 1..., Tg1+ (les negres regalen la torre); 2.Rxg1 (les blanques tenen l'obligació de menjar-se la torre i per tant deixar sense defensar la dama) 2..., Dxe2 (les negres guanyen la dama y la partida).

SUDOKU

8	3	2	4	5	9	7	6	1
1	6	9	2	7	3	5	8	4
5	7	4	1	6	8	9	2	3
6	5	1	8	9	7	3	4	2
2	4	7	5	3	1	6	9	8
9	8	3	6	2	4	1	7	5
4	2	6	9	1	5	8	3	7
7	9	5	3	8	2	4	1	6
3	1	8	7	4	6	2	5	9

Parada de Sant Jordi de La Femosa

Parada de Sant Jordi de l'AMPA

Sortida cultural al secà

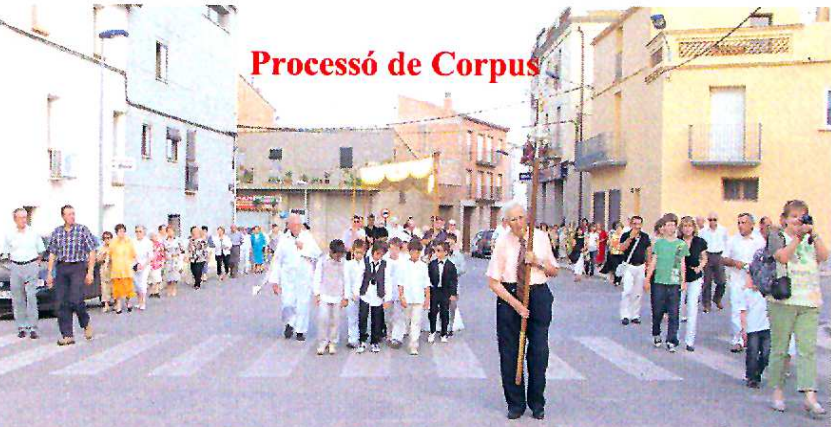
Aspecte de la plaça del carrer Europa un cop finalitzades les obres

Mostra de productes de la Cooperativa del Camp Comarcal Les Garrigues

Trobad de puntaires

Processó de Corpus

Assemblea de Poble

